

DOBROGEA JUNIA

POLITICĂ — ECONOMICĂ — CULTURALĂ — ZILNICĂ

Director-Proprietar
CONST. N. SARRY

Inscris în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului Constanța sub No. 37 din Mai 1938

DOBROGEA LITERARA

Abonamentul cu supliment cultural un an 400 lei — 6 luni 500 lei — Pentru Autorități și Instituții lei 2000
TELEFON No. 13.43 — Imprimeriile proprii Str. Scarlat Vărnav No. 27

Redacția și Administrația:
CONSTANȚA, str. Scarlat Vărnav No. 27

Gânduri de Paști

de GALA GALACTION

Răsfoind cu gândul și cu
lăptă, o recentă carte, închi-
nată Mântuitorului, regăsim,
pe lângă multele și cunoscute
idee doveză și contestații, o
idee înțeleaptă, veche și veche,
dar formulată nou și sprinten.

Cei ce trăim sub soarele
moral al lui Iisus Christos
suntem încredințați că El este:
*splendor gloriae et figura sub-
stantiae Dei*. Suntem încredin-
țați de atotputernicia și de
dumnezeirea lui. Argumentul
nostru capital, certitudinea și
tericirea noastră izvorăsc de-
pururi din slăvita lui înviere
cea de a treia zi.

Învierea lui Iisus Christos
din morți a sguduit pe primii
neofiti, a făcut eroi pe niște
bieți galileeni șovăitori, a des-
cătuit, în omenire, splende-
dele terente ale mărturisitorilor
și ale înaltei creștinătăți.

„Da—zice primul învățat—
este neîgăduit că Biserica a
fost întemeiată, nu deadreptul
pe faptul învierii lui Iisus, dar
pe credința în învierea lui, și
această credință lucra, cu e-
gală energie, fie că învierea
fusese, fie că nu fusese un
lăpt real”.

Răspunde al doilea învățat:
„Numai adevărul dămăște.
Tot ce slujește adevărului
se păstrează, ca un capital
slab, dar câștigat; în mica lui
comoară nimic nu se pierde.
Dimpotrivă, ceace este min-
ciună se năruiește. Minciuna
nu poate întemeia nimic, pe
când mica clădire a adevărului
este de oțel și se înalță
pururea”.

Al treilea învățat corobo-
rează: „Ceace este pură li-
meră iluzorie, pură halucina-
ție morbidă, fără valoarea de
adevăr, poate desigur, într'un
moment, să trezească credința
cea mai deplină. Dar o atare
credință nu este hrănitore și
nu este rodnică, din punct de
vedere moral; ea nu produce
nimic temeinic; ea nu se
transmite prea departe; ea nu

adună multe suflete într'o com-
unitate vie; ea se distramă
sub acțiunea reductivă și di-
zolvanță a duratei, sub încercă-
rea întrebunțării practice;
ea termină printr'o înfrângere
care-i dă pe față caracterul ei
cel minciunos”.

Al patrulea învățat exprimă
aceste gânduri cu prestigiul de
sentințe: „...Privitor la învi-
ere, exegeza nu poate decât
să constate că, aici, niciodată
și nicăieri apostolii n'au arătat
cea mai mică îndoială, cea
mai mică șovăială. Apologeti-
ca, la rândul ei, poate azi
să se cruțe de osteneala de a
discuta serios unele explicații
plăsmuite altădată ca să înlă-
ture miracolul, de pildă pre-
supunerea unei simple letargii
din care apoi s'ar fi destep-
tat Crucificatul, sau presupu-
nerea unei fantasmagorii or-
ganizate de șefii oculți ai unui
partid, sau presupunerea unei
mistificări, puse în circulație
de ucenici, și altele la fel, de-
opotrivă de romanțioase și de
trăsnite. Istoria și psihologia,
fiziologia și bunul gust le au
pus la locul lor, de multă
vreme. Expedientul de a re-
duce faptul la un simplu mit
se izbește de scurtimea spa-
țiului și a timpului trecut între
eveniment și primele propă-

șări, iar a recurge la ideea
unei iluzii vizionare este cu
neputință, când ai în față uni-
versalitatea și fermitatea con-
vingerilor din sânul Bisericii.
Vom putea să recunoaștem
că multe lucruri, în această
istorie sunt pentru noi de ne-
înțeles, că nu vom ajunge ni-
ciodată să pătrundem natura
existenței lui Iisus cel înviat...
Rămâne fapt nedebincinat că
Biserica, existență de nouă-
prăzece veacuri, a fost zidită
pe această temelie, că ea este,
prin urmare, o confirmare vie
și că, drept vorbind, ea a
eșit din mormântul lui Chris-
tos, cu care, după toate pro-
babilitățile, dacă ar fi fost altfel,
ar fi rămas întormântată pe
vecie”.

Această traică și fecundă
cugetare este din fericire ac-
cesibilă, și învățător și ne-
învățător.
Așa este, Biserica Mântu-
itorului a eșit, cu el odată,
din mormântul lui Iosif Ari-
mateianul. Și dacă nu toți o-
chii sufletești pot să vadă, vor
să vadă pe Răstignitul Inviat,
apoi contraproba învierii lui,
Biserica Creștină, este tangi-
bilă pentru toată lumea.
Dar mai este încă ceva.
Trăim în aurora unei epoci,
care va aduce încă o zgudu-
itoare mărturie, cum că aceas-
tă operă imensă este cu ade-
vărat providențială și divină.
Suntem la pragul oceanelor
și al furtunelor... În marea din
ce în ce mai vijelioasă, se
ridică, de două mii de ani,
ostrovul miraculos al convin-
gerilor și al siguranțelor creș-
tine.
Marile dureri cari stau să
vie, încă odată, peste Biserica
lui Iisus Christos vor fi bine
venite. Minunata dovadă, de
atâtea ori relăcută în ochii
oamenilor, are nevoie de o ul-
timă ediție: Opera Mântuitoru-
lui se lămurește, se fortifică
și se arată invincibilă, sub as-
pectul adversităților și al pri-

VINEREA PAȘTILOR

de GR. SĂLCEANU

Copilul din mine tresare
In dangăte lungi de aramă.
Te văd frământând cozonacii,
In Vinerea Paștilor, mamă!

Ți-i rumenă fața; și ochii
li luneci spre mine cu drag;
Și Domnul Iisus mi s'arată
Cu raze de soare în prag.

Incet, se strecoară 'n odăie
Și-L simt lunecând printre noi;
Cuvintele tale se schimbă
In șoapte ciudate și moi.

Suspini povestind judecata-I
La curtea lui Pontiu Pilat.
Și mâinile-ți trăng aluatul
Și parcă în chinuri se sbat.

Plămada se 'ntinde, se strânge,
Intocmai ca inima Lui,
Când palmele-I gingașe fură
Străpunse, pe Cruce, de cul.

Și mamă! te văd, cuvioasă,
Pe când cozonacii se coc,
Cum mângâi tu ouăle roșii
Ca rânile Sale de toc.

Târziu, pe 'nserate, când luna
Pătrunde pe geam în odăie,
Iisus liniștit mă privește
Cu fruntea scaldată 'n văpaie.

Și tu, în genunchi, la icoană,
Mi-apari ca o sântă-'n altar,

Un inger asupră-ți coboară;
Te rogi meiancolțe și zar.

In leagănu-i doarme Gheorghită;
Adesea, tresare prin soavn
Și frageda-i gură sorăde;
In visuri îl vede pe Domn.

Și anul, vârtejuri, trecură...
Și 'n Vinerea Paștilor Sântă,
Te văd înălbită, Gheorghită
E mare; te-ajută și cântă.

Și-apoi, mai târziu, o scrisoare
Vesti că Gheorghită s'a dus,
Cu ochii și zâmbet de inger,
Alături de Domnul Iisus.

Tresare și astăzi in mine
Copilul, în avon de aramă;
Dar piânșu-ți adănc mă stăpîie,
In Vinerea Paștilor, mamă!

Privește: e soare și cântec!
Cu liece floare invie
Nădejdea că 'n lumea cerească
La fel trebuiește să fie.

Gheorghită acum străjuiește
O mare de flori, pe-o colină...
Acolo, nicidecum nu 'nserază;
Acolo, e veșnic lumina.

Și gândul in ei ni se urcă
Pe dangăte lungi de aramă...
E Domnul cu dânsul! Nu plânge,
Că-i Vinerea Paștilor, mamă!

DUMINICA DE PAȘTI

de Preotul CONST. POPESCU

Știm că mistica creștină nu
condamnă deloc, la moarte,
pasiunile ce există în noi. Din
contră, ea le atăță ca să tră-
iească, ca să fie în slujba bine-
lui, ca să se urce mai presus
de ele însele, ca să se schimbe
în eforturi și în triumful unei
glorii supraomenești. Ziua
când se cade să spui acest a-
devăr, nu-i decât ziua Paștelui.
Sărbătoarea Paștelui este
prin excelență sărbătoarea vie-
ții și a reînnoirii ei; iar Bise-
rica noastră nu încetează să
cânte cum că „Hristos a înviat
din morți, cu moarte pre
moarte, călcând”... sau „Ziua

goanelor celor mai crâncene.

Fericiți cei ce vor trăi peste
o sută de ani. Ei vor striga
— după ultimele victorii ale
Domnului și în fața reeditate-
lor evidente ale dumnezeirii
lui — ei vor striga, prea fe-
riciți „Vrednic ești Doamne și
Dumnezeul nostru, să primești
mărirea și cinstea și pulerea,
căci Tu ai zidit toate lucrurile
și prin voința Ta ele erau și
s'au făcut”. (Apocalipsa 4. 11).

învierii, să ne luminăm, po-
poare”... pentruca se bucură
de victoria asupra morții și
este în slujba acestui adevăr.

Năm în gând să dovedesc
creștinului Învierea Domnului.
Nu că mi-ar fi peste puteri,
dar intrucât o mărturisește
Insuși Mântuitorul, intrucât o
mărturisesc apostolii și mai
ales sfântul apostol Pavel, care
a fost sguduit de Hristos și a
fost pătruns de lumina învă-
țăturii Sale, care ar mai fi
rostul să dovedesc cu acest
adevăr? Ș'apoi în fața cui?
In fața creștinului? D'apoi
el nu trebuie să creadă în
Înviere? Oare ar avea el in-
drăsneala s'o oară? In cazul
acesta e mai rău decât un
păgân, este un stăpânit de
diavol și atunci e zadarnică
propoveduirea acestui adevăr.
Oricine s'ar apuca să docu-
menteze Învierea dintre noi
umilii și păcătoșii, oare am
avea pretenția să întrecem în
cuvânt și faptă pe sfântul a-
postol Pavel? — Acesta spune:
„Și acum Hristos s'a sculat
din morți; început celor a-
dormiți s'a făcut. Că de vreme
continuare în pag. 2-a

STÂNCA DESTĂINUIRILOR

(PROVOCARE TRISTĂ)

MOTTO: O, perechi, perechi... Lumea toată este
a perechi, să vezi-o laolaltă ca sicodată
și în fața ei și în spate, și ce te-ai arăta,
ca să odată cu sicodată...

B. DELAVRANCA

I.

Plutind în faldul de brădar, deoparte, asumatul fiul,
Domol atuncea pe bottă bătrânul zeu al neștiinței:
Cigul de nesecate făcări co'nescă slava în lumină,
Bătrân ce moare să se nască în sânul altei lumi de tînd...
Și chipul său — izvor de viață — își mistuia în rări privirea,
nașterând înmărmuritul azur... Din ceruri plămăzirea,
Imbelugata plămăzire de-aprinsă purpură și de-aur
Ce scântela'n desmăț de nouri, părea un necurmat tozur...
Iar peste culmile spumoase ale neastâmpăratei mări
— Părând o punte 'ntre abiași, un joc de sfințe scâpării —
Se revărta în fălțire albităciia bărbii sale...
...Era în totul desfătare... Din fruntea țărniului în poste,
Din răsărit în asfinție, sglubiul glas de pășărie
Se îmbina cu svonul apelor... Dar, ce minune de țiele
Își flutură pe mai mîndreșes? Ce cânt poroi să-si toarne vraja
În tîmțieri de vis tomatoc?... Cîntînd să despletască mreața
Moșneșului pescar, liena își scutura în vînt costița
Și-și mlădia pe buze dorul... și tot privindu-și copiliița,
Tătăne-său uita năsoarea de ani ce-i căpădea în spate,
Căci hoinărea și el cu gîndul prin vremea înmormîntate...
Și bietul lui bordai de trestii, în pragul cărnii tolsaul
Își șopăie sfîșnic taina, și aducea din plin pervarezul
Tot farmocul acțlor clipe... Să'ncape farmocu-unei toamne
În patru colțuri de colbă!... O, fericiți săracii, Doamne!...

II.

„In zare scâpătase zeul... Din marea-i nu rămase
Decît un pumn de raze roșii... Și-a seții vîntă mîtase
Păru c'adoarme'ntreaga fire; când, de odată'n depărtare
Țăsniră tunete de tobă și undiri de buciomare,
Cutremurînd, din tîlpi în creștet, îndoliatele văzduhuri...
Credeală tîntău că o un falnic alai de necurate duhuri...
Dar sus, pe țărni, crescu aevoa ca din pămînt, o umbră sură
Și'n urma ei — pășind agale — trei giruri de năluți crescură...
...Se'napoiau, înfrînși în luptă de crudul Negură'mpărat,
Oștenii tînrului Graur... Din cinci mii căli au fost plecat,
Se'napoiau abia trei sute... Mișelii șiu întotdeauna
Să se strocoare spre isbîndă, când vîd în proșmă-le'furtuna;
Și Negură-a știut, mișelul!... Și bolta ca un câmp de iniști,
facet, facet, le lerochese pribegii pași în grele lîntși.
Ce trist călcău, prin înserare, pe colbuita cărăruie!
— Păreau un lan de mute umbre, clătui de-o adieră șuie.
Ce isto-viți erau de cale și de atîta înșurire!
In ochi și'n fruntea lor plecată le-ai fi citit dintr'o privire
Tot sbuciumul din suflet... Unde se năruiseră de-apururi
Și cîntecul și veselie, ce se'nălțau printre azururi
Aitdat?... și Graur — împăratul, mergînd 'naintea lor, prin nouri
De gînduri rătăcea cu mintea, căci în auzu-i lungi ocouri
Din luptă-și plămăzuiră culburi... — „Mă mir că marea nu mî'nghețe
Și carul nu fmi stinga factia vieții mele acăgite!”
— Gîndon în sine —

„Ah, Părinte, deca alesu-m'ai pe mine

„Să port osînda-atîtor semeni? să duc sub gene doar rușine,
In piept amară suferință și'n cuget aspră remușcare?...
...Nu, nu, pe Negură păgînul nu Tu i-ai îndemnat s'omoare
„Oștiroa mi de martiri!... Nu, Doamne! Nu Tu ai deșteptat din hău
„Mânia fulgurotor nopții, nici peste oastea-mi suflet Tău
A prins să îndărjească vîntul, nici nu ai scormonit albastra
„Smintenie de valuri! Doamne, ai vrut să'ncerci credința noastră?
„Și ca să-ți dovedim credința — sîntem trei sute — dar de azi
„Noi plămăzi-vom: Răzbunarea!”... Și tresărindu-i pe gruniaz
Șuvițele de păr ca smocla, svârți din ochi cu nepăsare
De sus, spre larguri, uitătura, și atînd o cîpă'n nemîncare,
O țintui către liena și ascultă vrăjitu-i cânt.
Apoi poroi... Tot mai aproape, tăcut ca un măreț mormînt,
Se zgrăvea pe pînza serii castelul...”

III.

Dis de dimineață,

Cerdacurile învechite, ce ciocoteau cîndva de viață,
Pustiu și tare răsunsă sub pașii tînrului Graur.
Și poarta, prinsă'n balamale cu țintele muiate'n aur,
Când se dădu grooii în lături, el răsări pe scări: un munte
Ca pîscu'aurat de gînduri, urzit furtunile să'nfrunte...
Și coboră... în zold cu spada, înveșmîntat în negre straie,
Pe umbră spînzurîndu-i manta, ce'n valuri sta să se îndoaie...
Se alundă prin umbra rară cîr pîrșăita lui grădina...
Apoi, ieși pe poleiala nisipului de-arginturi plină
Și se tor duse'n lung de maluri... In cale înălmi neveste,
Copii viol și moși în tîlcuri cuvîntători... Iar peste crește
In frîmîntări de spumă frînte, vîru în lotci năeri cîntînd...
...Mergaa, mergos spre nicăierea, lipsit de vrete și de gînd...
Inșă, pierduta lui privire se poteni umilită'n loc;
...Visa vr'un vis ferice, oare?... Ce zăna'n pletele-i de foc
Ce: ca să ogîndească slava?... Craiasa mărilor să fie?...
Și, pe furii, păși 'nt'acolo... Crăiasa, nălță și sglobie,
Cum ata cu spatele spre dînsul, se'nloarse... O, minunățe!
Voi, ceruri, v'afți turnat azure! In ochii ei adănci ca zarea?
Voi, stele, — ați nins polenul vostru în păru-i moale? Tu, văltoarea
Dorințelor, tu împietrit-ai pe buze dulcea ei zîmbire?...
...Grăi 'mpăratul: — „Bună vremea, Domnișă. Sînt în pribegire
„Pe-acest meșag... Nu vroi să-mi dărui țința ta drept călăuz?”
— „Ba vreau!” șopti sfîos crăiasa...

continuare în pag. 3-a

DUMINICA

(continuare din pag. 1-a)

ce prin om s'a făcut moarte,
tot prin el s'a făcut învierea
morților. Ca precum intru
Adam toți mor, așa ieșu
Hristos vor învia”. Citind cu
evlavie aceste grăitoare cu-
vinte, ar fi prea simplu și prea
necredincios acei ce mi-ar da
mie mai multă crezare decît
acestui apostol, care a simțit
mai mult pe Mîntuitorul, s'a
increzut în El, a pătimit pentru
El, iar în propovăduire era un
răscolitor și un dărămător de
ratacări și de temple păgâne,
mai mult decît un neputincios
ca mine.

Mă gîndese însă la altceva
să scriu, după ce-am meditat
asupra cuvintelor Mîntuitoru-
lului: „Eu sunt învierea și
viața”, ca și asupra cuvintelor
sf. apostol Pavel: „că de suntem
împreună, sădiți după a-
semănarea morții lui, deci și
învierii lui vom fi părtași”.
Nu observăm d'aci că ziua
Paștelui poate fi pentru noi o
garanție pentru o triplă învire:
a corpului, a sufletului
și a popoarelor?

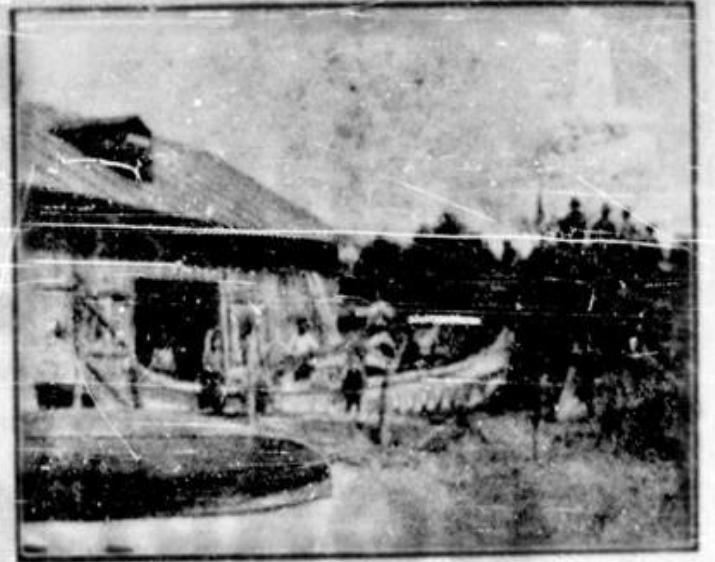
Aci dar am voit să ajung;
de a pironi atențiunea citito-
rilor asupra Țării, pe care
trebuie s'o iubim ca pe o
mamă. De-i merge bine totul,
să ne bucare, iar de-i merge
rău, să ne întristeze, oride-
cătorei a mers sau merge cu
pași nesiguri, să fim atenți,
iar de-am vedea-o alunecînd
pe panta prăpastiei, să sărîm
pentru scăparea ei.

Țara noastră a cam uitat că
Domnul Hristos este viața popo-
arelor, cum este viața suflet-
telor și in loc de a-l păstra
locul ce l-se cuvine în existența
națională, e scos cu totul din
sufletul ei. Ia să ne uităm la
generația tînră cum e cres-
cută fără Dumnezeu și cum
trăiește fără Dumnezeu, adică
fără nicio morală. Găsim în
această generație indivizi —
criminali precoci, cari fură și
omoară, stînd în întunecimi
ca să se repeadă ca bestiiile
furioase; vedem căminuri dis-
truse, copii părăsiți, iar în so-
cietatea în care trăim, obser-
văm pe deoparte, speculații
înfricoșătoare care-și au o des-
voltare prin ruina altora, iar
pe dealtă parte, poporul păș-
trează în suflet — ca pe un
ferment satanic, aspirații și
învățătură distrugătoare.

Dar Țara noastră ce soartă
are, când dușmanii o urăsc și-o
hărtănesc de moarte? Nu de-
pinde de noi ca s'o apărăm și
să facem loc în sufletul ei
pentru Cel ce este „învierea
și viața”? Lucrul acesta să-l
încercăm nu prin combinații
politice, ci mai simplu, prin
exemplul unei vieți cinștite
drepte, sfințe, recomandată de
Evanghelie.

Războiul s'a întins ca păr-
jorul, iar țara noastră n'a scă-
pat nici până acum de pri-
mejdia lui; însă să nu uităm
un lucru: prin perspectivele
credinței, încercarea este un
instrument al înțelepciunii și
al iubirii dumnezeiești pentru
a ne deștepta și a ne ridica.
Mărima încercărilor ne dă
măsura iubirii dumnezeiești.
Această măsură va fi pentru
nădejdea și curajul nostru în
lupta noastră națională pentru
ridicarea țării. Și va trebui
s'o ridicăm, iar noi nu o pu-
tem ridica decît prin puterea
Celui ce este „învierea și
viața”.

Mîntuitorul Hristos revarsă

JURILOFCA

Zi de spovedanie

de FAUSTA RĂDULESCU

Suntem în cea dintâi săptămîină di
postul Paștelui. Școala strălucitoare de
curățenie, Martor este cel mai iscodi-
tor inspector general în acest dome-
niu, Soarele, care dă la iveală cele
mai ascunse colțuri prăfuite, cele mai
fioe pănjenisuri, agățate de un glob
e'lectric, de o margine de tablou, de
dantela unei candelă, de raftul unei bi-
blioteci, de o mobilă. Și mai ales, Soa-
rele, ogîndește surzurile de praf ce se
ridică, sbenguindu-se în tazele lui.

Astăzi, nimic din toate acestea...

Mozaicul sălei de recreație rîde și
ei, căci Soarele a năvălit pretutindeni...
Suntem în cea dintâi zi de dăruire a
cerului, darul bucuriei, al veseliei ne-
stănjinite, darul Primăverii. Toate ele-
vele au părăsit clasele. Simți o adevă-
rată încîntare, privind atîtea energii
ciocotitoare, cum se răsfață în hohotul
de fericire, revărsat din lumina și căl-
dura soarelui. Toate alungă și fac în-
conjurul carței călei mari, din feța Mă-
rei, de nenămurite ori. N'a mai rămas
în școală de cît Luminița Cosma
din clasa șaptea, cu câteva eleve, ca
să pregătească cele necesare sfîștăni-
ei, căci suntem și în ziua de întîi Mar-
tie...

Îmbăcătă în șorțul ei alb înalt,
sveltă, o figură sîndioasă cu trăsături
suave... Capota frunței îi este încadra-
tă de bogăția părului negru mătăsos,
împletit în două coarde, prinse în fată
ca o diademă. Pășește liniștită, pur-
tînd cu grije castronul cu apă, buche-
tul cu busuioi și jarul cu tîmăie. Intel-
igența Luminiței Cosma depășește ni-
velul clasei și al vârstei. Preocupările
și înțelegările ei au trecut de mult va-
ma copilăriei. Ținuta ei de înaltă cul-
tură, de civilizație și educație aleasă,
distînsă de toate profesorele, este în-
grădită într-o modestie și o bună cuvi-
ință, care dau și mai multă strălucire
finței ei spirituale și morale.

Pentru inteligența ei nu mai sunt
probleme care să bată cu ciocane gre-
le la porțile răvorite ale neștiinței... În
mintea ei, omul, societatea, națiunea,
lumea, Universul, Cosmosul, s'au fr-
mîntat într-o înaltă înțelegere, tulbu-
rîndu-i sufletul uneori, ca și prăvăli-
rea cascadei din înălțimi, în fiorul
prăpăștiilor adînci... Altă dată adevă-
rurile s'au ogliadit, liniștite cum se
vede extazul boltei înstelate, privită în
întinderea apelor necîntite... Cu sufletul
înflorat gîndește la înțelesul ce
tre'buie să se dea sfinței spovedanii, în
clipe serioase și temătoare, de control
al conștiinței și de cinste sufletescă
de a mărturii adevărul în feța lui
Dumnezeu! îi trec prin minte toate

sufletul gurii sale dumnezeiești
peste sufletul națiunii române
și trece în el ca un vînt plin
de vehemență, pentru a-i
mișca viața sentimentelor și
pentru a-i ridica la sublime
înălțimi. Dacă El este „învierea
și viața” pentruce dar să nu
nădăjdum în puterea Lui?
Odată ce Biserica noastră cînta
în noaptea sfinței Învieri, după
îngerul dela mormîntul Dom-
nului: „Hristos a înviat din
morți”, să ajungem ca în urma
luptelor noastre de a-i crea
țării un răsărit nou — să
cîntăm și noi cu îngerul pa-
tricii: România s'a deșteptat,
România trăește o viață nouă
— România cu adevărat a
înviat!

Preotul CONST. POPESCU

(continuare în pag. 3-a)

greșelile, toate abaterile, uneori foarte
grave, săvârșite de mulți copii... chiar
și de colegii ei. Sunt atîtea chesti-
uni care rămîn mereu recente între
profesoare și eleve și între Directoare
și eleve...

Dacă ar cere erare în numele lor?
Se va strădui pe viitor să le abată din
calea rîului. Nu există copii cu suflet
rău! Sunt numai copii cari fac răutăți...

„Acei copii cari nu sunt supravegheați
îndeajuns de părinți. Copiii n'au nicio-
dată destulă minte, ca să se poată con-
duce singuri. De aceea părinții trebuie
să vegheze necontenit asupra lor.

„Uite-o! Uite-o dragă pe Neprihă-
nita!”

Hai să-i răsturnăm castronul! se a-
ude un glas din grupa elevelor care
privesc prin țeroastra din curte. Lumi-
nița Cosma le-a auzit... dar le-a și vî-
zut. Este grupa celor trei colege, că-
torora cu o oră înainte le explicase
chestiunile pe care le vor discuta după
amiază la ședința de specialități... Des-
pre paralaxa lunii, calculul infini-
tezimal și geodezica lui Einstein...

Dar, pînă să se reculegă, o isbitură
în uspe, care deschizîndu-se brusc în
dreptul Luminiței, o lovește peste mî-
nă, în căt castronul în zeci de lîndări
se risipește pe covor. La fel furtura
cu jar și cu tîmăie... Un hohot de rîs,
o fugă îndepărtată și s'au făcut nevă-
zute...

„Ce ai pățit, Luminițe? Nu-i nimic fe-
țio! Nu-i nimic, dragă. S'au spart re-
lele... S'au spart relele, Luminițe! Hai
repede în sală că începe pîrintele
slujba.

Rețîndu-și lacrimile, Luminița abia
poate răspunde... M'am împiedecat...
M'am împiedecat de covor, Doamne!
Iar scoul sufletului ei răspunde între-
bător: S'au spart relele? S'au spart
relele?...

În timp ce Luminița, adună cioburile
castronului și jarul cu tîmăie ce înce-
pu să ardă covorul, ca o îndurare,
diacolo de marginea sufletului și ale
inimii omenești, un glas blînd și bun
coborât din vecinicia binelui și a eră-
nirii, un glas ce se topește în fiorii i-
nimii ei, uscîndu-i lacrimile sufletului,
lacrimi cari nu pot să curgă niciodată...
„Luminița ascultă!”

Doamne! Dumnezeu! stăpă-
nul lumilor și al sufletelor noas-
tre, iartă Doamne pe toți copiii,
cari fără de voie neștiutori, cu
gîndul sau cu fapta, cad în vină.
Veștește Doamne, mugurii cru-
zimei ce mijec deseori, în tîna-
ră pîmadă a sufletului lor și fă să
răsără în inimile lor, înțelegerea
și respectul pentru acei ce se sa-
crifică pentru ei, milă și bunătate
pentru toate vietățile pămîntului...
Iartă-i Doamne pe copii, acum și
tot-deauna.

Țărr... țărr... țărrrr...
La suzul clopotelului, ca un torent
ce-și rupe zăgazurile, elevele părăsind
sala de solemnitate, se năpustesc prin
clase. Sgomotul este de nelîncipuit...
Glasori descătusate? Sau glasuri în-
cîmpate, ce vor libertate, ar gîndi ci-
neva străin de atmosfera școlii. Iacru-
tul cu inecul liniștie se asterne pre-
tutindeni... Programa zilei continuă cu
spovedanii fiicărei clase pe rând.

În clasa șaptea care este așezată cu
vederea spre Marea, într-ă Doamna Pi-
lometela Izvoarsa.

Din nemărginirea boltei albastre, ra-
zole soarelui își tremură bateala, pe
nesfîrșirea valurilor ciocotitoare, îm-
brășînd înensitate zărei îndepărtate.
Pe acest fond, ca pe un ecran al veci-
niciei, se profilează chipul Luminiței
Cosma, care retrasă în castrul țere-

(continuare în pag. 3-a)

IV.

„Pierde-o vreme, fierbea ca'n spun

Lumina soarelui de toamnă... Părea că se aprinde totul...
Cu palma pe mânerul spaței, în mână îngropându-și cotul,
Venea, alături de domnișe cu reș ite și alții us,
Voinicul Graur... Și de-odată, în prisoare de veșele,
Zi o 'ntrebă, strângându-i mâna: — „Copilă, spune-mi, cum te cheamă?”
— „Să-n spun?.. El tine-și spun: Ileana”. — Așa? atunci, de bună seamă
„Că nu te superi dacă de-astăzi îți spun Ileana Cosânzeana!”...
Și râseră cu bobot... Fata, când iudică a leze geana,
Rămase locului o clipă, abia îndrăznind să li întrebe!
— „Frumos e-aici!.. Urcăm o stâncă?” Și'n fața lor, ca niște ghebe,
Ca niște uriașe ghebe ce cătă spre necunoscuturi,
Se 'noveiau prin culmi de apă, bătrâne stânci, știrbite luturi...
— „Eu pași călăuzei mele urmez?” răspuse Graur, iote
Săind pe bolovanii... și stâncă, cu poalele în mușchi țesute,
Cu coastele'n argint scâldate, le 'ngădui sălășuie...

V.

De-ai fi trecut din întâmplare pe-a malurilor șerpuițe,
Ai fi zărit în suz, pe buza genunii — albastre, două chipuri...
Și de-ni li ascultat talazul cum fășăie peste nisipuri,
Un dulcea pârâiaș de trifuri și-ar fi 'ncântat atunci auzul...
Seninul se 'mbrăcase lenes în văi mai roș decât cărmuzul
Și înoda 'otr'un ghem, pe rare, stărilor zile... De pe stâncă,
Ileana, încetând din cântu-i, catreera cu ochi încoș
Divina sărbătoare-a firii... Și Graur blând li răsfira
Cărlionțatul păr de aur... și mâna ei ținea 'ntr'a sa...
— „Vezi cum alunecă departe o pânză albă ca un fulg?”
„Auzi cum pescăruși de-asupra din pace glăsuie smulg?”
„O, iată cum își varsă vraja îmbujoratul soare... Iată
„Cum se preschimbă'n fel și chipuri lagara nouilor cestă...
„Și în adânc ce mici ne-arată ogînda legănatel apu!”
„Când vine valul printre pietre, sub talpa stâncilor să saps,
„Ce-apropie pare: Doar o mână să 'ntinzi și și-o desfeți în spuma-i...
„Dar când se 'ntoarce — supt de viagă — el lasă'n urmă vult numai,
„Ușor suspin de deșănădejde”... Și Graur blând li răsfira
Cărlionțatul păr de aur... și mâna ei ținea 'ntr'a sa...
— „Aș vrea să 'nmărmurească totul... Să stea apă o veșnicie...
„Iar eu — pe voci surzătoare, de mine nimeni să nu știe —
„Să-mi pironesc, în șir de veacuri, pe muchia asta fericirea...
„Ce vis înfiripa-s'ar, dacă în pântecu-i nemărginirea
„N'ar zămisli furtuni și viscol... Căci soarelui atunci li cade
„Cununa de-aurite raze; în dans, zănatece naiade
„Răstoarnă luntrile; prin neguri se svârcolese țâșniri de foc
„Și vântul desmorțeste marea”... Și Graur nu-și afla detoc
Astămpăr... Parc'n zări — călare — vedea pe Negură — 'mpăratul...
In preajmă-i subțe și coifuri și flămuri... Prin nisip de-alatul
Deșertului, mormoa de stăruiri... Și 'nvălmășindu-se în aer,
Năvala de-arzătoare bice lovea prin chiote și vaer...
— „Dece-mi ascunzi”, zămbi Ileana „dece-mi ascunzi strănu-ți nume?”...
Dar el răcni, stăgîrit de chinul ce începuse să-l sugrume:
— „Taci, Cosânzeana, taci!.. și-alt' dată nu mai v-ribi de vânt, de neguri
„Iar mie zi-mi oricum de-acuma... nu-mi pasă!”... Astfel, din întregeri
Se rupse tot păienjenitul de farmoc stănt, urzit sub soare
De-un împărat frumos și tânăr și de-o copilă visătoare...
Când coborâră în tăcere pe lespeale mari de piatră,
— El trist și ea nedumirită — mai pălpăia'n cereasca vatră
Doar o fărâmă de jărtec... Și se pierfură'n păcla serii...

VI.

De-atunci s'au înălțet din țărână zori după zori în răsărit;
Ș'amurg după amurg, prin sânge, în fund de mări s'a prăvăli...
Iar dacă-aceș muchie-a stâncii plutea de-atunci în feerie,
Era că'n zilele de toamnă a stat iubirii mărturie.
Căci fata li căzuse dragă străinului... și dănsul fetei...
Și zi de zi veneau pe stâncă să-și potolească focul setei
De mângâieri... Curgeau vrăjite clipele 'n noian de vremuri...
De-atăta tainică beție ai fi simțit cum te cutremuri.

VII.

Și într-o zi, zărindu-i manta iubitelui în depărtare,
Ileana alergă 'ntr'un suflet: — „Ți-adeu o veste!” — „Veste? Oare!”
— „Da!.. Azi, când descurecam năvodul, nu știu ce glas mi-a spus în șoapliă
„li cheamă Făt-Frumos, Ileană!.. Am socotit că nu-s deșteptă
„Și vrând să m'amăgesc, de-odată chiar Făt-Frumos mi-eși în cale”...
Și el o sărută pe frunte... Pe argintatul țărni din vale
Se închegau de pretutindeni frânturi de freamăt ne 'njeles...
O barcă, alta, apoi alta, țâind adânc nisipul deș,
Se stoboziră dintre valuri... Mocnind mijea furtuna 'n aer...
Și vânturile buimăcite umblau hai-hui... iar negrul caer
Ce-acoperea topazul bolței, nestăvilit se deslăna...
Și nu ai fi ghicit: pe mare talaz lângă talaz era,
Sau iarna-și așternea nămeșii?..

Când Graur se grăbi să plece
Spre-al lor sălaș de fericire, copila li 'opri: — „Nu trece
„Așa ușor de ruga-mi... Măine, om merge; astăzi nu, m'ascultă!”
O, cum să nu 'mplinească 'ntocmai dorința ei, oricât de multă?
Era o zi de despărțire, voise astfel ea, femeea...
Și pățimăș se 'mbrățișară... Dar — blestemată clipa — aceea
Ei n'au simțit că morășinșă de-atun-ț era cea oșpe urmă,
Ei n'au știut că drumul vieții în pragul mării li se curmă,
Și n'au gândit că poate măiaș, pe a genunilor sprânceană
N'or să-și mai spună blând iubirea un Făt-Frumos și-o Cosânzeană...

VIII.

„Svâcni din temelii castelul în miez de noapte... Din înalt,
Fură fiiță un balaur de fiacări... Până 'n celălalt
Țărâm lovi răsbubuirea, iar înjghebură de vâpaie
Cuprinse 'n treacăt tot castelul... In singurateca-i oșale,
Voinicul se trezi din somnu-i și trase 'n părți perdoșua veche...
Când — vai — strigări de îndurerare li podidiri în ureche,
Și urlet și porunci și plânsot se izvodiră din furtună...
Din sărăcitul întunec de albe stele și de lună,

continuare în pag. 6-a

IISUS IN GRADINA GHETSEMANI

Zi de spovedanie

treilor larg deschise, desprinsă din tot
ce o înconjoară, învăluș în priviri și
în gânduri înțelegătoare și Cerul și
Marea în eternă sbuciumare ca și suf-
letul ei...

Pe catodă într'un vas de ceramică,
o profuzie de ghiocel, scâldată în lu-
mina soarelui. Alături o carte de vizi-
tă... **Viorica Belolu.**

— Dacă ești sigură, ași plânge de
fericire!

Este atăta frumusețe în darul acesta
dar mai ales în dăruirea lui... Minunea
aceasta de ghiocel, vine ca o dublă
spovedanie: spovedania Cerului, a nă-
mântului, a soarelui, a primăverii...
Dar, mai vine și ca spovedania unui
suflet îndepărtat, care se smulge din-
tr'un prezant tulbur și apăsător, așa
cum s'a smuls și din trecutul fericit
când fericirea putea să-i fie deplină
Și vine în fiecare început de primăva-
ră, de când a isprăvit școala de patru
ani de-arândul, vine să dăruiască unei
profesoare dela care nu mai aștepta o
notă în catalog, această divină spove-
danie a sufletului ei...

Ghiocelii ca floare în sine sunt sim-
bolul smereniei, simbolul recunoștinței,
simbolul frumuseții deș-ârșite... Floa-
re smerită față de Dumnezeu, care a
creiat-o. Recunoșcătoare față de soare
față de lumina care a scos-o din beșna
pământului... Căci totdeauna stă pic-
cată și în fața cerului și în fața pă-
mântului... Este simbolul frumuseții
deșăvârșite smulș de Divinitate, este
simbolul deșăvârșirii omenești, născu-
tă, ocrătită, într'un suflet de copil...

Nu este oare o îngemănare între ra-
zonanța acestor clopoței de lumină,
clopoței de smerenie, clopoței de tă-
cere... și între sufletul care i-a dăruit?

Dragi clopoței, veți suna despururi
în sufletul meu, stănta voastră spove-
danie!

În clasă, liniște de mormânt... Ele-
vele au ascultat cu pătrundere dure-
roasă, deoarece în spovedanie ghiocel-
ilor, au înțeles o dojană, o dojană pen-
tru ele, o dojană divină adusă pe un-
dele unui suflet de copil...

Fericită că minunea se 'mplinise,
Doamna Filomela Izvoran privește
chipurile smerite ce-i stau în față... Și
fiecare căpușor plecat într'o parie, în-
brac vestmânt alb de ghiocel... Și 'n-
tr'o clipă toată clasa, o un câmp nes-
fârșit de ghiocel, ce și-au înfișt rădă-
cioarele adânc în sufletul ei și ale că-
ror clopoței, vor suna discret în toate
primăverile, amintindu-i de o zi de
spovedanie, de o Lumină Cosma
profilată pe ecranul zărilor luminoase,
de un câmp de ghiocel, iar printre ei
ca o adiere cerească, un chip alb,
anecit, suav...

Maimuțele și Leul

Între tigri și pantere, o maimuță a zărit
Leul stând voios la mijloc, admirat și măgulit.
Iar supt fruntea ei turbită, de necaz, urzi un gând:
Ce-ar fi leul să ia masa cu maimuțele la rând?
Și s'a dus, ca să se'nalțe printre alte animale,
Cu smerenie să ceară vizita Măriei Sale.
Leul a tăcut o clipă, neștiind ce să priceapă.
Apoi mila cuprinzându-l, s'a gândit că'n drum spre apă,
Ar putea pe la moșia maimuțoilor să treacă;
Doar nu-i scris numai cu tigri iaolaita sa petrecă.
Iar a doua zi, maimuțe așezară trufandale
Și podoabe împrejurul unei mese tropicale.
— Și, mă rog, unde-o să stea? a 'ntrebat cu ifosșuna.
Eu rămân în fruntea mesei, unde-am stat întotdeauna.
— Bine; spuse maimuțoiul, care leului vorbise;
O să steie lângă tine. Dar, o alta se zbărlise.
Framântând din ochi angelic și mișcând păroasa-i frunte,
Legănându-se pe labe, a 'nceput ca să-i înfrunte:
— Mi-ași uitat, se vede, rangul; nu mă mir: un leu! firește!
Dar, să văd, cine, din locu-mi să mă miște îndrășnește?
— Nu-i nimic: va sta alături de Maria Ta, atunci.
— Cum? a izbucnit a treia; îndrășnești ca să-mi arunci
O asemenea insultă? Mi-se pare prea de tot!
O să spună toată lumea că ni-i frică de-un netot.
Dacă vrea, cu dinadinsul, leul neamul să-mi cinstească,
Nu în fruntea tuturor, ci la coadă să poștească!
Astfel, pe la gard, vecinii când or trece, s'or mira
Că la coada mesei noastre leul s'a 'nvoit să stea.
Jaguarul, elefantul, ne vor ști astfel de frică;
Chiar pantera 'n fața noastră se va face mitiică.
Toți, atunci, în jurul mesei începură să se 'nșire,
Miorlăindu-se în prada nebumiei de mărte.
Cu pași lenes, printre arbori, leu 'nainta semet.
Și, de groază, pe maimuțe le cuprinse un inghiet.
Dar, când leu 'n coada mesei l-au văzut cum se așează,
Frica s'a topit ca umbra în lumina de amiază.
Când își dete leul seama de obrăznicia lor,
Pe la gard, pantere, tigri îl priviau surzător.

Unii simt o cinste rară lâng'o frunte 'mpărătească.
Proștii, ca să se înalțe, trebuie să înșosească.

GRIGORE SALCEANU

Heracleia - Razelm

Domnului Col. N. OPRESCU

Schelet teluric, zid diform, ruină.
Vestigiu trist, la margini de pustiu.
Un coif înfîpt în cerul cenușiu,
Fantasmagoric joc de lună plină.

Impinse 'n lac din noptea seculară
Profilele în apă se—ogîndesc
Și 'n jurul lor, cîdelnițe, scîpesc
Fosforescente alge 'n unda clară,

Doar în fluide—ogînzii de mai trăiește
Cetatea cu apusele și spendori
În selenarul mit, s'apriind fiori
Și-un crainic înviera o vestește:

O clișă, atât. S-a stîns ca o părere
Din nou, și pentru veșnicie, tot.
Din fînduri verzi pescari lunetei scot
Doar umbre moarte, vise și lăcere,

AL. GHERGHEL

Ostrov încins de ape....

Cînd adîncimea apei trecutului mă ține
În veșnică 'ntrăfire cu marele Pămînt,
Ostrov încins de ape e sufletul din mine,
Bătut mereu de valuri, bătut mereu de vînt;

Astfel această stîncă ce stă să se scufunde
Sub horbotă de valuri țesută an de an,
E un puternic munte, în care se ascunde
O frunte ce salută lumina spre ocean..

Deci bată 'n jur ciclonul și urle uraganul.
Neptun chîjar, mă lovească prin fulgere și toc!
Ridice munți de apă în contra lui oceanul:
Umilul drob de stîncă nu-l va clinti din loc!..

GH. CORNIȚA—GRĂCHUS

Beidand — jud. Tulcea

Cânele Azor

de I. U. SORICU

Măa venit în minte un cântec de demult. Îl cântau femeile și fetele din Ardeal, după luptele dela Ravarusca.

Un cântec răsărit din pămîntul bun al cuviinței românești, care, fără a se fi lustruit la școli înalte, știe că atunci când au tăbărit lăcustele pe sămănăturile date 'n copt, trebuie să fie cineva capiu, ca să stea să se minuneze de eleganța mișcărilor codobaturii. Din cuviința, care știe că pînă și stîncă dură, la strigătul de veselie răspunde cu răsunset de veselie, la strigătul de durere cu răsunset dureros.

Poruncit-ai poruncit
Feciorii 'mpăratului
La fetele satului
Să nu mai poarte mîrgole,
Că 'n Ardeal e mare jelo,
Să nu mai mîngă la joc,
Că feciorii merg în foc...

Cel care a împletit mai în tîi în melodie aceste cuvinte, a fost desigur mișcat în adîncul sufletului de evlavie, cu care un popor de viață nobilă s'a închinat înaintea jertfei celor buni și dragi ai lui. De felul cum acest popor răspunde încercărilor sorții.

Bunul simț românesc, fără a se fi intruptat din subtilitățile filosofiei nădrăgarilor, foarte abili în teorii, dar foarte slabi practicieni ai omeniei, știe în orice împrejurare ținuta ce se cere respectată. Cîntărețul doinei de mai sus a urzit versurile, mișcat fiind tocmai de

măreția ținutei unui popor în fața durerii.

O răscumpărătoare Vinere a Patimilor trece peste noi. S'au coborât în mormînt cei cari intrupau frumusețea și bucuria noastră. Care ar fi de generatul, care ar îndrăzni să cheme pe cîcincioși de la sfîntul Priveghiu, ca să-l admire cum știe să scoată panglici pe gură? Ce-ar păți, Doamne, un astfel de inconștient între Poenarii eroului meu elev Mîlică Olaru, sau în satele din Alba, de unde feciorii lui „nu știu reghiment” au plecat la Stalingrad și, ca străbunul Curtius, s'au aruncat în prăpastia ucigașe, ca s'o astupe cu bărbăția lor?

Și-mi vine 'n minte din nou sa poveste a cînelui Azor.

În trunchiul paradiului cînele pornește
Din ochii lui pică lacrimi pe pămînt.

Și-l duce pe dragul său stăpîn și prieten pînă la mormîntul, deasupra căruia va muri de durerea pierderii vietezului rănit în războaie.

Și mă întreb: Dacă, în drumul spre locul de vecinică odihnă al ostașului, Azor ar fi înălțat o ceață de derbedei, rîzînd, chicotînd, zbenzîndu-se, trălălîind, țopîind ca desmetecii și ne mai încapîndu-și în piele de belșugul unei idioate bune dispoziții, oare ce-ar fi făcut el, cînele care-și

dădea seama ce însemnează coborîrea unui erou în mormînt?

Cred că ar fi sărit la ei, cu înverșunarea lui de cîine, care știe să iubească și să cunoască. Și, în felul lui de a muștra ficăloșia, ar li zis:

— Bécincioș, atîți viteji își plîng pe cei ales al lor, căzut pentru libertatea, pe care voi o lînțați prin desmățul vostru. De ce rînjiți? De ce rîngiți ca bestile? De ce vă înfoiați în mascaralături?

Și poate și-ar fi înfîpt colții în beregata celui mai prielios dinire zănatelui bașocoritori ai durerii și evlaviei comune.

Și iată gînditorul preocupat de faima numelui lui. Vrea să se afle și el în treabă. Dăruitor să i se treacă la gazetă vorbele înțelepte și isprava menită să abată soarele din mers, cu ajutorul cătorva ciraci, vînători de glorie filisteană, prinde cînele și-l duce la institutul antirabic, — nu cumva să fie turbat.

Bătrînul doitor, care a mîntuit atîtea vieți, care simte suprema bucurie în alinarea suferinței, și pe care nu-l interesează reclama, se uită cu milă la cînele, care, strîns în curele, tremură ca varga. Îi mîngăie. Și cînele se liniștește. Dă din coadă și-i unge mîna. Dectorul se uită cu băgare de seamă în ochii cînelui. Sunt curaji. Doar tristețea adîncă vorbește în ei.

— Nu e turbat cînele. Turbați sunt cei cari l-au lovit cu inconștiența lor!

Nobile Azor, povestea ta am cântat-o pe băncile școlii primare. De atunci port în suflet adîncă milă și dragoste pentru cei din neamul tău! Dacă, dincolo de viața pămînteană, este și pentru voi altă viață, mă rog Sfîntului Petre să te pună păzitor la poarta raiului. Nu cumva să se strecoare în grădina cu loc de verdeață și de odihnă, de unde a fugit durerea și intristarea, vre-unul din cei cari cu nerușinarea lor te-au revoltat. Și, acolo, unde vei fi, să știi că sunt și oameni, cari simt ca tine!

În satele în cari fetele se purtau cu năframe de culoare vie, simțul de solidarizare cu durerea nașiei a cernit toate aceste năframe. Pînă și panblicele tricolore au fost înlocuite cu bențe negre. Și nu se mai fac jocuri. Doar bătrîna doină își cheamă în ritmuri tînguitoare voinicii cari au plecat și nu se mai întorc.

Mă 'ntrebă teiul și bradul
E departe Stalingradul?
Eu le răspund cu durere
Că nu știu pînă n'oi mere
Stalingrade blestemate
Ai trimis jalou prin zate,
Mîncă-te-ar para și locu,
Cum ne-ai mîncat tu norocul!

Să mai continui cu zîmbăritare ale durerii demne? De pe etajeră, din cutiuța vorbitoare, cuvînt de crainic a-

Intoarcere pascală

Mai curge fluviul stelelor pe sat
Cu deniile 'n săptămîna mare...
Nici ulițele mult nu s'au schimbat.
Doar sufletul s'a 'ncins cu noi hotare.

Bătrîn Sisif, biserica tot urcă
Nădejdea umilițiilor spre cer...
Căte un vînt de primăvară 'ncurca
Tămăia unui clopot grănicer?

Căți ghiocci de soare-au înflorit!
Buchetul lor în sfesnice se întinde...
Ard licurici sub timpul răstignit...
Doar gîndu-mi nici un fiuture n'aprinde:

Cu fiecare Paști de-odinioară
Mă regăsesc mai singur, mai sărac...
Acelaș sorânciob urcă și coboară
Și-em înlemnit în scaun strîmt de veaci

Și nimeni nu mai poate să străbată
Prin pâlămida care 'mbracă gîia...
Chiar visul a uitat ea altă dată
Să-și urce 'n mine iarăși, ciocăria...

Strain întors mă'mbăt de-aceleasi stele
Cînd alte trestii, fetele-au crescut...
De plec prin codrii amintirii mele,
Nici un izvor curat pentru băut!

Gaiști suferințelor m'au nins!...
De vreau s'alerg spre-a zărilor cetate,
Ca Tine, Doamne, spre Golgota 'mpins,
Mă arde crucea anilor în spate!

B. FRUNTE

1) Din volumul gata de tipar „OGOARE ȘI LUCEFERI”.

Parabola celor trei călători

Știință și nemurire

de D. STOICESCU

Simțind că se apropie de apus, înțeleptul Buda chemă pe discipolii săi sub arborele sfînt, unde era deprins să le vorbească. Cuvintele din scara vieții înțeleptului pătrunseră adîncul sufletelor. Cele din urmă licăreau întrerupte.

— Pace și iubire v'am învățat... De mîine eufundat în Nirvana voi eu cereța și... mai mai tîrziu, la intoarcere vă voi învăța știința. Iubiți-vă unii pe alții! Cînd voi reveni să găsească o omenire de frați... Căroră n'ar întrebuița puterea decât spre binefacere, le voi da știința, ca mai mult să poată. Căroră viața le-ar fi binefacerea, le voi da nemurirea, etern să facă binele...

Și Buda închise ochii și discipolii îl plînsă. Apoi generații după generații de discipoli îi așteptară reîntoarcerea, ca să dea lumii știința și nemurirea.

Peste vr'o treizeci și mai bine de generații pătrunse printre Budisti vestea, că departe în Galileea ar fi un tînar ascultat foarte de mulțimea fermecat.

— Trebuie să fie reîncarnarea înțeleptului Buda, mult așteptatul! Ziseră ei.

nunță: Pînă la orele douăzeci și patru, muzică de dans...

Suntem în April. Plugurile ies la cîmp. Oile încep să fete. Cîntecul rotilor și behăitul turmelor își cheamă stăpînii. Și ei întîrzie... Dar pînă la orele douăzeci și patru avem muzică de dans. Semn de solidaritate cu măreția durerii mamei și surorilor... Lătrat de cîne turbură liniștea nopții. E cînele Azor. Își cheamă și ei stăpînul...

I. U. SORICU

Și trei budisti plecară să-l găsească, să-l asculte și să afle cuvîntul științei și nemuririi. După luni de călătorie și osteneală, într'o bună zi călătorii noștri ajunseră în Galileea la marginea unui lac, unde Domnul Cristos vorbea mulțimii.

Ascultară și ei.
— N'aud nimic nou. Tot ce spune s'a auzit la noi mai bine de-o mie de ani! Șopti unul și se priviră dezamăgiți.
— Să'l întrebăm, poate va răspunde la întrebările noastre! Șopti altul, reînviindu-și speranța.

Ei se apropiară de Domnul Cristos, îi vorbiră de învățătura lui Buda, de cele din urmă cuvinte licărite pe buzele lui, de așteptarea de peste o mie de ani a întoarcerii lui și de speranța lor, că el ar fi așteptatul...

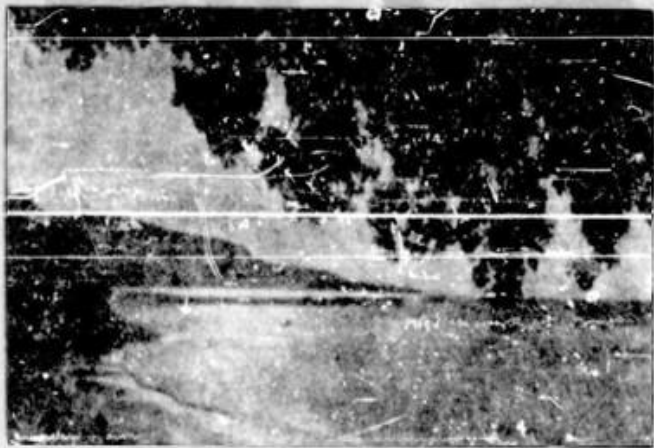
Domnul Cristos îi ascultă și rămase în tăcere.

În adîncul său cugetă: Dacă înțeleptul Buda ar fi dat, dacă chiar eu le-aș da știința și nemurirea, stane de piatră s'ar face neamul oamenilor; nici suferința și moartea nu le-ar infiora inimile și nu le-ar amînti de soarta semenilor, nici adevărul etern nu le-ar luci ca o lumina de preț în ochi, nici întrebări de rostul vieții nu le-ar miși în miate și nu le-ar frămînta sufletul, — simțirea li s'ar stinge încet — încet sub povara pornirilor, mîntea le-ar amorți a tot știutoare, iar viața s'ar mîrgini într'o nemuritoare impietrită, fără știința, fiorul, voluptatea renașterii în urmași...

— Doamne, învață-ne cuvîntul științei și nemuririi! Se rugară ei căzîndu-i la picioare. Domnul Cristos îi ridică în-

continuare în pag. 6 a

Coasta de Argint

Dimineață de primăvară

Privighetori, cu picurări de piculine,
Simțind pe ochi sărutul zorilor,
Trezesc grădina mea din visul florilor...
Ca niciodată cerul de senin e
Și-și ninge argintul păcii peste mine.
Investmântat în strălucirea primăverii,
Cântându-și iar troparul învierii...
De ce, suflete-al meu,
Invăpălat tresari?...
O, știu!... al vrea întreg să te presari —
Ca un polen de bucurie —
Pe florile nădejilor ce 'nvie
In inimile atâtor oameni triști
Ce-au pătimit tăcuți ca niște Crisți...
O, știu!... în oceanu-ți de iubire,
Al vrea ca să botezi întreaga omenire;
Iar zâmbetul tău — nouă băatură —
Să l-î împarți drept cuminicatură...

Atât de bun ești azi, suflete-al meu,
Și-atât, atât de aproape ești de Dumnezeu!

EM. PAPAIZISSU

PREMIERA

de CONSTANȚA GR. SALCEANU

Am socotit întotdeauna timpul ca pe un aprig dușman; l-am urât că trece, și cu el, și bucuriile și tinerețea mea. Numai rareori mă mângâi la gândul că dacă frunzele îngălbenesc și cad, în germen, muguri noi se pregătesc de viață. Și de aceea mă răsbun, nevrând parcă să iau în seamă drumul lui nepăsător, cufundându-mă în trecut.

E deajuns o ploaie monotona de toamnă, un foc pălpâind în soba și un amurg pe sfârșite, pentru ca povestea clipelor de ieri să înceapă să se depene. Și azi, în odăița mea, în tovarășia luminii sfinte a candeliei ce-și joacă mereu umbrele pe vechea icoană, mă revăd studentă. Sfoasă, pierdută în mijlocul a sute de studenți și studenți ce iau masa la cântina, caut cu înfrigurare pe logodnicul și pe fratele meu. Drumul prin sala de mese e nespus de anevoios. Ici, grupuri de studenți își spun impresiile dela un curs, mai incolo idile, perechi-perechi, își vorbesc în taină, iar fetele ce servesc masa, cu greu își taie drumul, făcând cu tăvile o adevărată echilibristică. În sfârșit îi găsec. Pe fața tuturor ni se citește aceeași dorință de a termina cât mai repede și de a ne duce la teatru, unde Maria Ventura juca în premieră o piesă de Paul Gerdaldy.

Ce nevinovate emoții! Pe atunci nu mi-ar fi trecut prin minte întrebarea: cu ce toaletă mă voi duce? O pornim voioși la drum prin ploaie și prin frig. Aveam să vedem pentru

prima oară pe Ventura. La un colț de stradă, dintr'o brutărie se răspândește un miros de pâine caldă. Fetele meu, cu grijă de coajă de a doua zi, se oprește și cumpără o pâine, îngrămadind-o în geanta care, umflată peste măsură, rămase deschisă. Imbrăcați cu paltoane modeste, cu șoșonii încărecați de noroiu, răzbatem prin grămadă de studenți ce așteaptă de ceasuri bilete gratuite.

Urcăm zburând scările și, ia-îne la balconul 3. Locuri bune, cu perspectivă admirabilă. Ne așezăm, câteți trei pe locurile numerotate și cu nerăbdare așteptăm ridicarea cortinei. Până atunci, prima emoție fiind trecută, îmi rotesc puțin ochii în jurul meu. Tinere elegante, doamne în vârstă, foarte decolate, doamni... monoclu, freumăt de programe. Și, în sfârșit, după trei lovituri de gong, luminile se sting, cortina se ridică.

Decorul e minunat, iar Ventura, cu vocea ei armonioasă, mă răveste cu totul realității. Bătăile inimii, la început greu de stăpănit, se potolesc încetul cu încetul, iar spectacolul e acum în plină desfășurare. Deocamdată, un singur lucru supărător: servietele ne atarnă prea greu pe brațe, din cauza multelor cărți și cursuri îngrămadite în ele. Apoi, ne e prea cald: suntem cu paltoanele, iar eu am și basca.

Până în anii studenției, îmi petrecusem viața într'un orașel de provincie, retras. Nu mai văzusem teatru, decât de vreo două ori și atunci cu artiști me-

diocri. Și acuma!... piesa era atât de frumoasă, artiștii jucau cu atâta căldură, și eu... nu-i puteam vedea mai de aproape. Și, închipuți-va! În timp ce toți urmăresc cu înfrigurare desfășurarea acțiunii, doi ochi, ai mei, caută cu aceeași înfrigurare locuri mai bune, de unde să mă uit cu totul pe mine și să sbor cu închipuirea departe. Și, minune! În lumina dela rampă, în primele rânduri, zăresc trei locuri libere, anume lasate parcă de Cel Nevăzut pentru noi. Și, în șoaptă, spun logodnicului și fratelui meu descoperirea făcută. Nici nu vor să mă audă. Până la urmă, însă, mișcați de nesfârșita mea dorință, se lasă convingși, iar în pauza primului act, prin imbulzeala lunei, coborâm iute scările, străbatem cele câteva săli și ajungem. Lumină orbitoare. Fratele meu trece primul printre rânduri. Cu un „pardon” abia șoptit printre dinți, își face loc prin șirul de doamne, călcând în dreapta și în stânga pantofi delicați de satin. În sfârșit, mă așez și eu pe logodnicul meu. Eram în fotoliul de orchestră. Pentru a-mi stăpâni emoția, rămân câteva timp cu privirea în jos. Pe atunci eram așa de naivă! Nu știam că fotoliul de orchestră implica fard mult, bijuterii scumpe și smoc...

continuare în pag. 7 a

Pictură de TARASOV

Vecernie

Au trecut anii,
biet suflet orb,
Ierni, după toamne
ori primăveri,
Ceasuri de neguri
astăzi și ieri,
Nopti după zile —
țipăt de corb.

— Uite cocorii,
vremilor semne,
Clipa o 'nsiră
hăt! peste cer...
Cântă în noaptea,
măi cîmpoier!
Toamnele noastre
Cine le 'nsemne!

Anii, iubito,
trec în zadar...
Prinde-i vârtejul
în lăreș, prinde-i;
Steaua departe
facilă aprinde-i,
Gându-i de-apururi,
gându-i holnar.

Ceasuri de neguri
zac risipite,
Umbra le-adună
sub praț de veac;
Oglinzi de zare
sub țărna zac —
File de carte
îngalbenite.

Scară de visuri
se 'nalță greu
Prinsă de corari,
prinsă de gol,
Numai cocorii,
vromitor rot,
Înalță cruce
spre Dumnezeu...
Al. Pop. Scărișoceanu

Pentru chemarea de peste veleturi

Imi plec urechea și ascult cum gem steabunii
Sub lutul geer ce-apasă moemântu-le uitat,
Și loccimi năes înt'una cu veesul legănat
Și plâng plecându-și feuntea cu min'e când gotunii.

Cerul feuntii mola lareș îl optec și vad chemarea
Din adâncuiei nepăteunse, și suspin...
Glasuci stinse, năbușite par că vin,
Stau și-ascult scășnici de moacte; plânge rucea.

Ceac s-adun adânci ecouei ce căsar din noaptea humii
Cace 'noalme tăcecea păcăsiteloc comoci,
Stau și-ascult de-atâtea oei
Să păteund, de pot mistecul nepăteuns de gândul lumii.

Ingenunchi sub ceuci plecate peste albele moeminte,
Peste beazde căstacnate, voiu să plâng...
Să mă cog... dac euga'n vânt mi se picece, și se feâng
Beafete-mi de ghiață — gece — și povaca de cuvinte.

Și cămân așa, tăcecea ne'nfeleasă s'o păteund.

Sclipiri de astea

Salbe maci de loccimi, achii, salbe nouă
Vaeșă'n dimineți tăczii și ceci de ceuă
Tește lutu 'ncecemenit sub tăcii de cet albasteu.

CONSTANTIN SCRIMA

Christos n'a înviat!

Pe-aceeași tainică rețea
Venirea Primăverii
De ani și ani ne aducea
Vestirea Învierii.

Sub blând surăș de viorea,
An după an răpus,
Întreaga Firc re'nvia
Odată cu Iisus....

Acord simbolie mistie, sfânt,
Prin care, 'n veșnicie,
Dumnezeire și Pamânt
Urmează lor solie....

De-aproape două mii de ani,
O zi pe an odată,
Când selavi umili și cruzi ti-
rani
In sus spre Ceruri cata, —

Și așteaptă, primii, suspinând
Suprema îndurare,
Iar ceșialaltii imploră 'n gând
O șoaptă de iertare....

De ani și ani Iisus Christos
Pe an odată 'nvie
Și seamănă nicea, jos,
O vorbă de frăție....

De ani și ani Cerescul Fiu,
In sfânta-i prăznuire,
Ne predică cuvântul viu
Și pașnica iubire....

De ani Trimisul răstignit
Pilduitor ne 'nvață
Că patimile iau sfârșit
Și-urmează altă viață!...

De ani și ani, o zi pe an,
O zi pe an odată,
Când toți, într'un sfințit clan,
Lăuntric se desfată....

O zi pe an dela Christos,
O zi dela Prea 'Naltul
Sortit sfântului prinos
Al jertfei pentru altul...

O zi pe an dela Iisus,
O zi pe an, doar una,
Când toți, cu inimile sus,
li împletim cununa, —

Cununa de martir, din spini,
Simbol trist al durerii,
Cununa din sclipiri și crimi,
Emblema Învierii....

A Învierii diatre morți
A Celui ce fu 'n stare,
Ca să sfărâme 'nguste porți
Și largi să dea botare;

A Învierii de sub glod
A Legii și-a Dreptății
Și-a îngropării, cu prohod,
A Inegalității;

A Învierii veșnice
A vieții nesfârșite,
Ce dincolo de sferice
Trebește noui clipite;

A Învierii unei vieți
Ce moare, ca să 'nvie,
Cu noui puteri, cu noi profeți,
Mai vie, tot mai vie....

Și anul asta așteptam,
Ca și 'n alți ani, Iisuse,
Că prin sublimul tău balsam,
Prin spusele-ți nespuze, —

Tu să străfulgeri, dintre noi,
Pein noua înviere,
Pe Pluton ce, 'n chip de Război,
Într'una jertfe cere....

Dar primăvara a trecut
Va trece și 'Nviera
Și totuși Marte, fără seut,
Și 'ntinde sfârșirea,

Punând pe 'ntregul univers,
Salbatec, stăpânirea, —
Și nimenea nu-i stă în mers,
Să-î ferece pornirea....

Frați între frați se nimicese
Prin gaze, gloante, bombe
Și pe 'ntreg plaiul omenesc
Se 'nalță hecatombe.

Deci clopotele în zadar
Răsună tânguioase...
In anul asta sanguinar,
Nu poți să 'nvii, Christoase!...

Rămâi dar mort și nevăzut,
Deși văzut și 'n viață;
Rămâi știut și neștiut;
Ascuns, dar tot de față...

Neintrecutul tău cuvânt
Rămâie mut pe gura-ți,
Inaripata, sus, în vânt,
Plutească 'nvățătura-ți...

Și-așteaptă alte vremuri iar,
Mai bune, mai frumoase,
Ca din eternu-ți sanctuar
Să 'nvii din nou, Christoase!

CONST. N. SARRY

Incei, se deslăcu făptura lui Negură; era în fel
Ca în ceasul marelui umilinte, ca în ceasul erentului măcal.
Aunay roib cu nara sălbatec, același răjet sub mustață
Ș' aceeaș sabie luționă, călău răvniilor de viață.
Un semn făcu trufașul rege... părea că-l cheamă... Graur, însă,
Abia putând să-și înfrâie înfiorarea în pieptu-i strâns,
Împinse peste geam perdeana. Era destul cât îndurase
Batjocura vrăjmașă... spinul durerilor i se implantase
Destul în suflet... Dar zadarnic! Din cuișca de catifea
Aceseaș intricoșitoare icoană, 'ncet, se desprindea...
O voce izvori prin noaptea: „Ce lași! Se sperie de moarte!
„Și părăsindu-și luptătorii, s'aruncă într'un pașat, departe
„De sângele și chinul oștii... Ce lași! Ce lași! și vocea prinse
Să se destrame în cântu-i asurzător... Mustărțile din nou aprinse
Topiră cugetul lui Graur... Apa mic se stințea în fața
Duzmanului ce-l învinsese!... Ș' așa nevrădnic de viața
Ce-o împărțise cu Ileana! Mult încercata lui gândire
Se străduia cu desnaidejde să scape de învinuire...
„Și cum încremeni pe ieșu-i, îngândurat și mut de spaimă,
Scriși în lumea minții sale — din lași de ani — pierduta-i inimă!
La început o scâlțeteare, apoi o torță, iar la urmă
Un soare care izbăvăște, când beznă gândurilor scurcă...
Ca scos din fire, împăratul ieși pe ușa din cămară,
Fugi în lung de coridoare, sări zădărnice din scări în scara
Ș' atredăni de nerăbdare, intră în grajdul din ogradă...
IX.

Prin noaptea săgeța furtuna un călăreț cu albă spadă,
Cu capul gol, cu lungă mantă... Și calul său, scâlțat în spumă,
Glupav cu zle lui copite amesteca 'negrita lumă...
În râs nebun gonea 'mpăratul: — „Sărmane Negură — ha! — vină
„De te încumeși! Voiu să-ți mântui trufia în răsvrătita tină,
„Ba nu! Așteaptă-mă o clipă, așteaptă-mă să-mi strig vitejii:
„Mai repede, băieți... din colburii sculași-vă și rupeți vrăjii
„Tăcerii... Negură ne cheamă!... Ha, ha!... Vârtejul răstului
Înălțuși ciudăto-i hohot... Și ploaia pe veșmântul lui
Curgea în jirioaic... Din țărână i se părea că se adună
Fuzderie de-arcași; în zare, șiretul craiu cu barba brună
I se părea că îl adăstă, cu-avântul rețezit de teamă...
Și mai adânc înfipse în calu-i a pintenilor roșă-aramă.
„Se năpusteau de pretotunde, încercându-se 'ntre ele,
Tăgănit de vânturi oarbe, sulfării din duhurile rele;
Pe 'ntinsul pustii ai mării, prinzându-și brațele spre cer,
Se svârcoleau învolburate talazuri pline de mister;
Din nouri vâscoși și negri ca neagra iadurilor gură
Prin beznă despiciându-și cale, scrișănit de trănăto căzură...
Ș' al apelor potop năprasnic deslănțuit dintre țării,
În ropot biciuia pământul...
Când semn de rază aurii

Iscă prin întunec luna, la scumpa-i stâncă — ajunse Graur.
Dar în prinosul de lărtună, stielnica văpaie de-aur
Nu dăinu decât o clipă... Și el mâna mereu, mâna...
Sub alocului potcoave costică stâncii scăpăra...
„Și iarăși râs nebun se-aprinde: — „Sărmane Negură — ha! — vină,
„De te încumeși! Voiu să-ți mântui trufia în răsvrătita tină...
Mai mult nu izbuti să-ngâlme... Din neguri șerpui lumină,
Un tunet îi urmă, și calul, de sânge cu zăbala plină,
Se prăbuși — ca o stafie — în sbuciumul cumplitei mări...
„Cu ce nesățiu, o, adâncul îi înghiți!... Cu ce mișcări
Zadarnice luptă'n mânia stărnirilor de apă, Graur!
Din plin bolborosi vârtejul, făcându-și din ghirlandă iaur
De nemurire pentru tânăr... apoi în cearcăne plâpânde
Se descreți covoru-albastru, iar spuma se cernu prin onde...
Târziu, când, înspre zori, mirasa neajmuritelor plimbări
Iși scoase capul să-și vpele în smălțul liniștitei mări,
Sub stâncă vremilor lărice plutea o mantă 'nsăngerată...
Și din înșurii duhul morții veghea în noaptea împăcată...
„Ce-a fost? Coșmarul unui suflet sau osândire de păcat?
Dece mulțimile de valuri cerșit-au jertă de 'mpărat?...
X.

Trei zile — au curs de-atunci... Ileana, din zori în seară'n aste zile
Și-a așteptat înlăcrămată iubitul... Dar, ca niște zile
Prin lași-i clipele trecură și el nici gând să se arate...
„S'a supărat că'n ziua — aceea n'am vrut să merg cu oănsul, ponte!
„Dar bine, n'a văzut potopul ce s'a deslănțuit în fire?
„N'a înțeles că-i prezisesem fără de cuvinte-a lui ivire?
„Sau a găsit, pesemce'n lume, vre o prunțică cu palate,
„Cu mâinile catifelate, cu rechii scumpe argintate...
„Da... A uitat de Cosânzeana, căci Cosânzeana e săracă.
„Obraji ei sânt arși de soare și ea-i sortită să-și petreacă
„Viața 'nt'un bordelu de trestii... E-o roabă biata Cosânzeană...
„Iar Făt-Frumos e un netrebnic! Și picură prin lungu-i geană
Șirag de lacrimi... Plăns fierbinte îi înecă îndurerarea...
Domol păși pe mal... O luntre, tăind de-acurmerișul zarea,
Sosi în zbor greoi; și'n colbul nisipului pescari sătră...
Ea îi întâmpină uimită: — „Dece — ași venit acum? Mă miră.
„Știam că vă întoarceți mâine... Ci un bătrân năer rosti:
„Aveam și noi, Ileană taică, un împărat... Deunăzi
„Ni l-a răpit vâltoarea mării... Acu ne ducem la palat
„Să-i dovedim cu manta asta sfârșitului... După ce-au plecat,
Ileana, amușită'n chinu-i, cu mâna 'ntinsă înainte,
Rămase dreaptă ca o stâncă de piatră... Urmă de cuvinte
Nu i se pomeni pe buze, nici lacrimi în firava-i pleoapă...
Doar gându-i ciocotea pe frunte și ochii îi jucau pe apă...
Când se urcă pe 'nalta muchie, era tăcută și senină.
Întău privi zăbindu adâncu, apoi, părând că se închină
Puterilor nemărginirii, șopti duica: — „De vrei, mă iartă!
Eu te 'nsoțesc și'n veșnicie... Iubirea mea nu e deșartă!
Și se rostogoli 'n genune: un fir de lut purtat de soartă...
XI.

De stai și astăzi sus, pe stâncă, și'n cartea znelor citești,
Simți printre rânduri spumegânde, floru-aceleiași povești:
„De mult, de mult în vremea bună, viața lor fără de prihană
„Și-au afina-o'n paginile mele, un Făt-Frumos și-o Cosânzeană...
MARCEL VASILESCU

Parabola celor trei călători

u. mare din pag. 4 a

duioșat, stropindu-i cu lacrimi
sale și le zise:

— Dați-mi omenirea de frați
cerută vouă de înțeleptul
vostru! Arătați-mi pe cei care-și
închină puterea — binefacerii
și pe cei care-și croșesc viața
pe tiparele ei! Și, adevăr zic
vouă, nu v'ași stropi cu lacrimi,
ci v'ași arăta pe învățătorul
vostru venind pe calea reîn-
toarcerii cu pași bucuriei și cu
brațele deschise să vă îmbră-
țișeze. Și dacă buzele lui nu
v'ar spune cuvântul, ce l-aștep-
tați și căutați cu sete, l-ar
spune gura mea. Atunci și
numai atunci. Iar până atunci
împliniți cuvântul dat: Iubiți-
vă unii pe alții, ajutați viața
voastră în toți cei cari o poartă
alături sau mai departe. A
trecut o mie de ani, vă plân-
geți și înțeleptul așteptat nu
s'a întors. Dar, voi, eșit-ați din
pădurile voastre să ne înviorați
pietrelle și pustiu în cuvântul
și inima voastră?

Lumina oamneiului e mare
foarte, discordie și însingurare
tiranică domnește peste ea, iar
iubirea de frate e așa de pu-
tină și mărunță, că n'ajunge
nici fraților de sânge...

Il așteptați și-l doriți pe în-
țeleptul vostru, dar cum i-ați
pregătit și cu ce i-ați desăvârșit
calea reînțoarcerii?

— Atunci și numai atunci
puterea, ce fulgeră boala și
moartea? Întrebă unul din că-
lători, care voia să pătrundă
tainele sănătății și duratei
vieții.

— Atunci și numai atunci
adevărul, ce-ar lumina întune-
ricul pământului și ființelor,
care-l locuiesc? Întrebă altul,
care căuta legile cărmuitoare
ale elementelor.

— Atunci și numai atunci afla-
voiu ce am fost, ce sunt și ce
voiu fi? Întrebă celalt, care
ținea să-și apropie seninătatea
înțelepciunii.

— Atunci și numai atunci: Iar
până atunci, mergeți și împli-
niți cuvântul dat și pe măsură
cu veți împlini, se va da vouă,
căci pregătiți calea reînțoar-
cerii...

Și Domnul Cristos îi bine-
cuvântă depărtându-se.

Lumina lină se lăsa în ochii
și cugetul celor trei călători
și ei căzură la pământ.

— Nu în zadar și-am văzut
fața, Galileean! Șoptiră ei
umiliți, iar când se ridicară și
priviră împrejur, văzură în
zare pe Domnul Cristos suind
pe muntele, unde mulțimea
aștepta cuvântul celor nouă
fericiri ale ei.

D. STOICESCU

FACETI TRANȘEIE

Sunt cel mai bun mijloc
de apărare în cazuri de
atacuri aeriene

Desen de CRISTEA GROSU

Noapte la mare

Adâncă noapte, imm al privegherii.
Plutesc eșarfe, nouri albi în larg
Un corn de lună 'nfipt într'un catarg
Și nave dorm în danele tăcerii.

Nocturnă de Chopin, intruchipare
A fugitivei veșnicii din vis.
Ard stelele 'n al mărilor abis
Când sufletul vrea cer, vrea înălțare...

Și noaptea trece 'n fastul ei himeric
Ca o poruncă fără de cuvânt;
Un sbor de gând la margini de pământ
Se frânge, obosit, în întuneric.

AL. GHERGHEL

Imn perechii

HENDU BATAHIE

E'n desmerdare taina, deci n'o mai căuta!
Chiar gustul încetează din formă a se 'nfrupta.
Cu patima bolnavă s'amestecă 'nt'un crez
Minciuna peritoare, pe care-o 'mbrățișezi.

Dar vechiul, omenescul vis, visul ponegriț
De-a fi în doi pe lume mereu, necontentit,
Fără să vrei de alta să știi, fără să ceri,
De cât o mână caldă și-un gând duios să sperii,
E tot ce omenirea a plâsmuit mai bun!

E nobilă perechea, mă 'nchin ei și o spun;
Nimic nu prețuște norocul, fericirea,
De-a fi sădit din vreme în inimă — iubirea,
Din tinerețe! De-a fi început tovărășia
De-atunci, sorbind din lume tristețea, bucuria
Alături unul de-altul, două suave roze
În vârful unei ramuri, ca în apoteoze,
Ce 'ncununează poarta la-al fericirii vis
Furat din vecinicie când cerul s'a deschis...

Scump vis e de a fi anul — idealul celuilalt!
Când suferi și-ai cui spune, cât ești de încântat,
Ca și când pe durerea-și se pleacă dinadins
Sfioasa gingășie a unui pal surăs!

O, nu e dor pe lume și nu e fericire
Asemeni cu această curată 'mpărțășire
Din vorbă și tăcere, de oră și de clipă,
Când într'o zi destinul purtându-vă pe-aripă
Să vă treziți în pacea, ce e 'nt'al vârstei său,
Fără a pricepe faptul că ești un biet bătrân...
Să mergi de ea alături spre celalt prag al vieții
Știind că și-e aproape iubirea tinereții.
Cercând duioasa valtră, pe care focu-i stins...
S'o strângi, ca pe un idol de-al inimii coprins,
Să simți că tot îți este, precum a fost, slăpăna —
Și într'o bună seară să mori strângându-i mâna!

D. STOICESCU

Mărire Ție...

Mărire Ție, soare al dreptății,
Ți-aduc al tinereții cald prinos,
Și inima eu ți-o închin curată
Cu clocotu-l de sânge generos.

Primește-l că din sfânt potir, și, spornic,
Revarsă-mi-l pe câmpul suferinții,
Din el să crească spicul libertății
Și ăragostea de oameni a credinții,

Și, când ve fi la seceriș, oăată,
Să laude ai mei pe Dumnezeu
Că pacea și nfrățirea au adaos
Din spicul ce l-a dat prinosul meu...

L. U. SORICU

Primăvară întârziată

— „Dece nu vine primăvara oare?”
— „Trecută-i vremea, soarele a crescut”.
— „Cât de fierbinte-i iânărul-i sărut!”
Așa vorbește-un cârd de sburătoare.

O ghionoaie, vrând să afle vești
De soarta primăverii ntarziată,
Lovește într'un pom, cu răutate:
— „Când ai de gând, cumetre, să'nflorești?”

De sus, din vârf, privind un șir de pluguri
Ce ară'n zări, lucind ca hrisoptere,
Un gândăcel răspunde grav: — „Tăcere!
Aud cum naște primăvara n muguri!”

EM. PAPAIZISU

PREMIERA

king. Il credeam rezervat aceora ce ar dori să se contopească cu frumosul. Și de aceea ridic ochii și ca să mă distrez, cerc să privesc împrejur. E știut că o supărare nu vine niciodată singură; adevăr de abia atunci verificat de mine. Fratele meu, cam mușcat de febul lui, se chinuia să-și scoată șoșonii, dând din când în când cu cotul din dreapta peste o doamnă tare elegantă și care-i arunca priviri inveninate. În stânga mea, logodnicul se sufoca și cerca să-și scoată paltonul, ferindu-se pe cât putea să nu atingă pe doamna de lângă el, de o corpolență puțin obișnuită; iar părul meu, o, Doamne! ca să pună parcă vârf la toate, se desfacuse în valuri, căci imi pierdusem acele în invălmășeala dela ușă. Timidă, rotesc privirea împrejur: zeci și sute de ochi ațintiți asupra noastră, comentau, desigur, îndrăzneala, așa cel puțin imi închipuiam eu. Inlemniseam. Din întâmplare întâlnind și privirea disperată a unui plasator din sală și observând că ochii lui lunecau de la noi spre loja din dreapta și apoi iar la noi, mă fac mică în scaun și întorcând imperceptibil capul acolo, privec.

De s'ar fi prăbușit în clipa următoare tot tavanul cu candelabre asupra-mi, ce bine ar fi fost! Ar fi curmat pe dată o suferință ce nu avusese pereche pentru mine. Parcă văd și acum: în dreapta, în loja regală, Regina Maria a României și întreaga suită cu iorgnoanele îndreptate asupra noastră, râdeau ca la cea mai desăvârșită comedie.

Am simțit cum totul dispărea în jurul meu, că mă topesc și că mă duc, încetul cu încetul, adâne, tot mai adâne. O clipă recăpat puterile și mă uit spre cei doi tovarăși ai mei, pe care mă așteptam să-i văd topiți, ca mine, de rușine. Calmi, aruncând priviri mărețe în dreapta și în stânga, stăpâneau cu amândouă mâinile povara ce le apăsa genunchii: paltoanele păturite, servietele, burduf de cârți, și, culme! deasupra, pâlăriile! Iar amțesc; și apoi iar

privesc în dreapta. Și ce priviri regești am întâlnit... blânde, înțelegătoare. Regina, cu imaginația ei bogată, își închipuise desigur tortura mea. Râdea de noi, ca o mamă ce râde de poznele copiilor ei. Și ce priviri înțepate ne aruncau cei din fotoliul de orchestră. Se vede că în seara aceea trebuia să-mi primesc pedoapsa îndrănelii mele până la capăt. Chinurile se succedau crescând. Mă sufocam. Deodată, fratele meu, vrând să-mi mărească turburarea, imi goptește la ureche că lui îi e foame și că va începe să mănânce pâine.

Atinsesem culmea suferinții. Cele două acte ce au urmat și cari, desigur, trebuie să fi fost superbe, au fost pentru mine mai chinătoare decât tot infernul lui Dante.

Cu capul fix, de frică să nu mi se răvășească părul și mai mult, stăpânită de groază că, la ieșirea dela spectacol, vom fi urmăriți și arestați pentru insulta adusă premierei, privii cu coada ochiului prin întuneric, în dreapta și în stânga mea: cu ce calm urmăreau amândoi desfășurarea acțiunii! revoltător de calm; iar în fața mea o tânără, impresionată, se vede, de o scenă, își lăsase ușor capul pe umărul însoțitorului ei. Desigur, nimeni nu a bănuțit clipă că în mijlocul lor se desfășura o dramă de proporții atât de mari.

La căderea cortinei, ne-am strecurat neobservați în stradă. Bucuria semăna cu aceea a eliberării dintr'un loc de tortură.

Afară ploaia încetase, iar cerul umed scântea de stete. Mă vindecasem de fotoliul de orchestră. Când, într'un târziu, am adormit, frânturi de realitate au continuat să-mi tulbure până și somnul. Se amestecau, se rotăiau ca într'un vârtej, scenă, șoșoni, priviri, pâine, loja regală.

Și astăzi, în amurgul vântat și n căderea monotona a picurilor din strășină, în fața focului ce se stinge pe necut în sobă, am răs copilărește. Și nu știu cum, dar parcă și lumina jucăușă a candelăi râdea cu mine.

Manifestări culturale

Sub auspiciile Căminului Cultural Municipal, în ziua de 30 Aprilie c. (ziua Isvorului Tămădării), ora 11, în sala cinematografului „Dacia” din

localitate, D-l avocat NICO LAE IOAN, fost prefect și deputat de Ialomița, președintele presei ialomițene, va conferința despre

BĂRĂGAN.

Conferința va fi însoțită și de producțiuni muzicale.

Intrarea liberă.

— xx —

In amintirea eroului CRISTEA ZANETTI, profesor de limba latină și elină, la Liceul „Mircea cel Bătrân” din Constanța, căzut pe câmpul de onoare la 1/IX/941, la Oktiobre, în Ukraina.

A fost dimineața, când cerul Rosește în flăcări de soare? Când pasărea culbul și-i lasă Și-și scutură roua să sboare?

Sau, poate, în neguri de seară, Uitat în pustiu necuprins, Când, ultima dată, privirea Rotind-o pe lume, te-ai stins?

În tuțger de clipe trecură Prin minte-ți, prieteni, soție Și toată viața trăită Trecu defilând pe câmpie.

Din rană pârăuri de sânge Curgeau ca un dar peste șes Și ochi-ți prindeau să'nțeleagă Ce este mereu ne'nțeleș.

Și ochi-ți priveau în adâncuri, Uitând că'n durere tu sānger!; Vedeau în albastrul cel veșnic Oștiri de eroi și de ingeri.

Și sufletul tău se desprinsese De palida formă de lut Și'n sunet de trâmbiși, eroic, Plutind în azur ai trecut.

În țară te-asteaptă copiii Și inima'n dor li se frânge. Tu lecția cea de pe urmă Le-ai dat-o, scriind-o cu sânge.

GRIGORE SĂLCEANU

— xx —

VITRINA

DE LA BRAȘOV, ne sosește revista „ROMÂNIA TÂNARĂ”, care dă o deosebită atenție problemelor pentru educația tinereții școlare.

Desprindem judicioasele rânduri ale D-lui Ion Hăgeșanu, referitor la păgubitorul rol al directorilor de școli secundare, atunci când improvizația înlocuiește pregătirea și chemarea educativă a acestora:

„Cine să se apropie în aceste internate de sufletul elevilor?”

Cine să-i ajute nu numai la studii dar și la nedumiriile și inițiativele lor? Directori, cele mai adesea distanți preocupați de altceva administratori abuzivi în foarte multe cazuri, și pedagogi improvizați, toți aceștia aveau și încă mai au pe mâna lor grădini de suflete, generații întregi de tineri în plină formație, cari au nevoie de sfaturi, de tojeni, de pedepse chiar și de îndrumări făcute cu conștiința unor mari răspunderi și a unor îndatoriri de o importanță covârșitoare.

DEȘI APARENT DIDACTICA revista de mai sus cultivă în ciuda împrejurărilor provinciale în care apare, și o grădiniță cu cele mai alese flori literare. Astfel D-l Const. Z. Buzdugan dă o frumoasă traducere din „Infernul” lui Dante. Versuri mai publică: Alexandru Lungu, Vacanță târzie, Elena Moga; Popas, Lucian Valca; Fata Vornicului, un sonet de toată frumusețea genului și străbătut de un moldovenism arhaic după cum se poate vedea din ultimele șase rânduri pe care le reproducem:

„De vencuri ei își au aici lăcașul, de la începutul cel dintâi groteschi și tâmpi, gușății fără graiu, Olari ei sunt, sortiți să'nmoale și să coacă lutul Ca niște smel întârziată și blânzi cu fețe prelungite în cîmpoale, arhaici înși, își poartă pe sub plaiu un vis fragil prin zilele greoale”.

continuare în pag. 8-a

Colțul vesel

Ca trenul, un important moment..

Și s'a urcat la Umbrărești în gară,
O doamnă vorbărească și frumoasă...
Curând aflară că e preoteasă...
(De-altfel se cunoștea că-i de la țară!)

Avea un piept, să-l vadă și miopii
Și cât de bine-o aranja paltonul!
Mergea la țarg, știa întreg vagonul,
Să ncarce acumulatorul popii...

— „La țară singur radio distrează!
Ne-asigură cucoana, marșal—
Așculți și tu un radio-jurnal
Și-o muzică ce-oricât, îmbărbătează;

Alfel e plictiseală la Cârliți...
Cu radio, mai viți, oricum --năpaste;
Mă credeți? Vai! eu loată vara asia,
Zău, m'am spetit turnând la mămbliți!

E gloată mare: oameni, daravelă...
Însă avem de toate, ce să zic;
Nu ne lipsește absolut nimic...
Măncăm cât vrem și nu după cartelă!..”

Și fiind tocmai pe la timpul mesei,
Trăitu's-a un important moment:
Toți orășenii din compartiment,
Răvneau la cozonacul preoteșei..

Martor ocular

B. FRUNTE

VITRINA

continuare din pag. 7-a

NU NE PLAC exhibițiile de bălcici care vor să fie intitulate poezii, ale D-lui Geo Dumitrescu. Proza îngremățată așost și imagini care jonglează cu sunet, nu vor putea face niciodată genii din ambițioși. Și genii acuta, care greșit se crede revoluționar, și a găsit ecoul în versurile multor începători ca D-lui Geo Dumitrescu. Conducătorii de reviste literare, ispițiți de a găsi ceva nou, își fac de multe ori un prost serviciu dând ospitalitate la anemenea pamblicării. Exemplificări într-un număr viitor.

BASARABIA LITERARĂ, despre care am mai vorbit și cu altă ocazie, ne-a făcut surpriza ca în numărul din 28 Martie 1943 să putem citi actul I din piesa **LITON VODĂ** a d-lui Em. Papazissu, colaboratorul nostru premiat în manuscris de Gruparea Inv. Scriitorii.

Genul pieselor istorice de la un timp fusese părăsit de condeierii actuali, cari au fost pe nesimțite furati de gândul că a cest gen trebuie să rămână pe seama înaintașilor.

Se vede că oamenii chemați să zidească lucruri mari, răsari destul de rar și de unde poate nici nu te aștepti. Cazul D-lui Em. Papazissu știm toți că e un poet subtil și că închis în turnul de fildeș al gândurilor sale, ne poate da minunate culgeri de stele și rouă, dar niciodată nu i se bănuiau rezervele aurului autentic care avea să i toarne cuțuna gloriei. Acum, nu e mai puțin adevărat că foarte greu se vor lăsa convinge potențați literari și teatrali românesca să recunoască adevărata înălțime a acestei opere de artă așa cum ne-a dat-o D-lui Em. Papazissu.

Exemple de neînțelegere am mai văzut cu ocazia primului loa Luca, dramaturgul bădăn care a trebuit să suporte disprețul multor nechemăți. Dar până în cele din urmă, adevărul tot nu a putut fi înmormântat de noroiul cu care se înarmează anonimizii ridiculii plasați în posturi pe care nu le ar fi meritat nici cu cea mai îngăduitoare indulgență.

Gestul Basarabiei Literare care știm că e pornit dintr-o cădă inimă moldovenească, (e vorba de Teodor Al. Munteanu) va crea o cărare de înțelegere spre inima celor chemați să asculte glasul talentelor.

D-I DIMITRIE IOV, poetul de mari culezante lirice al „cărților postale” a cînt la 23 Martie 1943, cu ocazia împlinirii a unui pînă de veac de la unirea Basarabiei, mai multe poezii pline de dra goste de țară cari au mers drept la inima întregului auditor îngră mîdit pînă la refuz în sala **Ate neul Român** din București.

Ne-a rămas ca o obsesie care se urmărește prin frumusețea și tragicul ei, poezia „**Urâtă hartă are țara mea**”, scrisă în 1940, când ne o ciuntiră binecredincioșii noștri vecini.

PROBLEMA ORIGINEI ETNICI E IN DOBROGEA, este o lucrare de migăloasă argumentare și de mult interes actual și de totdeauna, a D-lui **Const. N. Sarry**, nepuizabilul poet și gazetar Con stănțean.

Asupra acestei interesante lucrări, ne rezervăm plăcerea de a reveni mai pe larg

ȘEZĂTORILE SAPTĂMĂNALE, cu caracter cultural și literar, organizate din inițiativa și sub directă conducere a D-lui **Grigore Sălceanu**, reprezintă o reconfortare față de încordarea spirituale prin care trecem datorită războiului.

Versurile cari se citesc de către poezii dobrogei Em. Papazissu, Ion Miu, Al. Pop Scărișoreanu, C. Sarry etc. precum și conferințele ce se țin în această intimă academie constănțeană au făcut ca întotdeauna sala liceului de băieți unde se țin aceste șezători să fie arăplinită.

D-I PROF. ION BENTOIU, la una din șezătorile de mai sus, a evocat amintiri despre poetul **Cerna**, a cărei operă a analizat-o nu numai cu argumente didactice, dar cu foarte sănătoase și surprinzător documentate păreri critice personale.

NEAMUL NOSTRU, săptămânalul românesc al D-lui **N. Georgescu-Cocoș**, fostul colaborator al marelui savant Nicolae Iorga, continuă în paginile bogate lupta ideologică, proprie românoismului.

Colaborările alese și garanția D-lui **Georgescu-Cocoș**, fac din această gazetă o vatră la care se pot încălzi în fiecare Joi sufletele cititorilor.

DE LA SIBIU, ne sosește regulat academica revistă **Luca-fărut** pe care D-lui **Olimpiu Roitoș** o ține la înălțimea câștigată de înaintași.

PĂMÂNTU!, bilunarul social-literar al D-lui **Eugen Cialăc** din Căldrași-Ialomița și-a reluat apariția cu aceeași tinută demnă de luat în seamă Vitrina literară, bogată și cu vervă susținută de **I. G. Vasiliu**, **Vasile Ion Bocan** și **Eugen Cialăc**.

ȘARJA NFERCUTĂTOARE deslănțită de D-lui **prof. Ion Bentoiu** cu ocazia conferinței despre **P. Cerna**, la adresa poeziei deslănțate și neavenite pe care o mai cultivă unii ermetiști chiar astăzi, am dori ca să facă subiectul unei singure conferințe susținută de D sa. Sau, într-un caz mai fericit chiar subiectul unui studiu literar care să se publice într-o revistă.

De la dispariția revistei „**Cuget Cluj**” (Noul Semănător) a lui **Nicolae Iorga** se simte lipsa unui condei autorizat care să pună mîna în chicia nechemăților cari dau buzna cu elucubrațiile lor în cetatea eternei poezii.

MUZICA SFERELOR — sonete de D-lui **Ștefan Baciu**, e o carte care a apărut de cură d în editura **Prometeu**. — Sunt flori de gând scuturate duios pe pagini, în orele de înlăturare ale poetului. Pentru permanența care i se oferă D-lui **Ștefan Baciu** și din această carte vom reveni cu o prezentare mai largă. Deocamdată reproducem... **SONETUL AȘTEPTĂRII:**

Bat ornice, ca stele cad minute,
Târziu, lacom aprig — ată la pîndă
Si într'un cerc de liniște crescîndă
Ei strînge tot ce'n tine azi trecut e.

Ce-aștepti, ureche — pasăre flîn-șn-șn?
Nu înfloroc corolele căzute!
Și crezi că între suiele de suto
Ești singura ce'nduri o grea osîndă?

Sunt fără număr senzuri ce îți scapă
Vrei dincolo de timp să vezi? zadarnic,
Te'nfunzi în vis ca într'o dulce apă

Și lopătînd vei da mereu de prunduri,
De mîlul gros cu gustul lui amaric,
...Te trage amintirea, tot spre funduri.

TEATRUL NAȚIONAL din Iași prin înțelegerea directorului său care este poetul **D. Iov**, dă ospitalitate grupării Invățătorilor scriitori, a căror prezentare o va face chiar poetul **D. Iov**.

Nu vor lipsi de la manifestare scriitorii Invățători: **B. Iordan**, **Octav Sargețiu**, **Teofil Lișnu**, **Dorian Grozdan**, **I. D. Pietrari** și punctul de senzație va fi credem prezența poetului **G. Tutușanu**, care a împlinit numai 70 de ani și care totuși dispune încă și de tinerețe fizică pentru a se deplasa în vederea șezătorilor literare.

DECEBAL puternicul roman al scriitorului **B. Iordan** a apărut în ediția II a la „**Cugetarea**”. Farmecul prozei lui **B. Iordan**, a cucerit lumea românească, încât de o prezentare a acestui scriitor nu se mai simte nevoie pentru cititorii care se respectă.

B. FRUNTE

—xx—

Pomenirea unui ziarist erou

Luni, 26 Aprilie, gra 11 a. m. ziua a doua de Paști, în biserica **Sf. Gheorghe din Constanța** se va oficia un parastas pentru odihna sufletului camara-

dului nostru **George Chirea**, merit gazetar dobrogean, mort pe câmpul de luptă.

Rugăm, pe această cale pe toți prietenii, confrății și cunoșcuții să ia parte.

CUGETARI

1. „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui”. (Deuteronom, Cap. 5, vers. 11).

„De acela oricine mîncă pînăa aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sîngele Domnului”. (Epist. Apost. Pavel către Corinteni, Cap. 11, vers. 27)

Și de fapt dacă legea pedepsește pe cel care întrebulețează pe nedrept numele aproapei lui, cu atât mai mult merită de a fi pedepsit, prin forța lucrurilor, cel care întrebulețează pe nedrept numele lui Dumnezeu.

2) „Lucru straniu, iată un om tare păcătos, care este însă foarte religios”. Așa răspunde cel cari nu cunosc adevărata definiție a religiei, cel cari nu-și dau seama că religia este o metodă avînd ca scop stergerea păcatelor adeptilor săi, sau mai bine zis, o metodă care are ca scop de-a aduce pe adepții săi la o etapă determinată a progresului spre nestîrșită perfecțiune, și anume spre Dumnezeu. Așa dar, dacă te crozi mai puțin păcătos decât aproapele tău, atîă că el are mai mult drept de a fi religios, decât Dumnezeua-

GHEORGHE V. MURELI

Mașini de cusut noi

Casnice de mîna lei 8.000
Cu pietor lei 16.000 bucata

Altele noi și de ocazie pentru toate meseriile. — Cooperativelor și Comercianților rabat. — Facem schimburi și reparațiuni garantate. — Expediem contra ramburs, contra m/c aconto.

Depozitul Teodorescu București, Calea Moșilor 283
Telefon 2.92.26

Inaugurarea palatului administrativ

După cum am anunțat din timp, **Miercuri 21 Aprilie** s'a inaugurat în cadrul unei cere solemnități, palatul administrativ care, după cum se știe, a fost renovat în cursul acestui an.

La solemnitatea inaugurării au fost de față: D-nii inspectori generali administrativi **N. Rădulescu - Dobrogea**, **Traian Migia** și **Colonel Ștefănescu**, **P. S. Episcop Eug. Cain**, comandor **Bardescu**, **Camazdor Borcea**, **Col. N. Oprescu** primarul municipiului, **P. Mănuș**, prim procuror, **I. Popovici** inspector al muncii, **Constantinescu**, președintele camerei de comerț, reprezentanți ai armatelor germane și italiene, o delegație de ofițeri bulgari în frunte cu d. **Col. Văleef**, **Col. Metz**, comandantul legiunii de jandarmi, **I. Burtol** inspector școlar, **Dr. Atanasiu** inspector școlar sanitar, **I. T. Valahu**, decanul baroului, **Ing. Kiriac**, directorul portului Constanța, **Ing. V. Ionescu** directorul soc. „**Concordia**”, **O. De Simon** directorul soc. „**Astra Română**” **Stoenscu** director **B. N. R.**, **Dr. I. Rădulescu** șeful Serv. Sanitar al Municipiului, **Dr. A. D'Argenta** medicul șef al spede-

țului, **Goia**, inspector **I.N.C.O.P.**, corpul consular din localitate, mulțitul musulmanilor din România, reprezentanții presei, etc.

P. C. Protoereu Stelian Pescu, înconjurat de clerul episcopal, a oficiat slujba sfințirii apei, răspunsurile fiind date de corul episcopal dirijat de **D-l Aur Alexandrescu**.

După serviciul divin, **D-l Col. Al. Ignătescu**, prefectul jud. Constanța, a făcut o minuțioasă dare de seamă asupra lucrărilor de renovare a palatului administrativ.

Din expunerea d-lui prefect s'a putut vedea că aceste lucrări au costat cu două milioane mai puțin decât suma prevăzută în deviz și caetul de sarcini. **D-l inspector general administrativ Traian Migia** a luat apoi cuvîntul felicitînd pe **D-l Col. Ignătescu** prefectul județului pentru opera realizată.

P. S. Sa a ținut de asemenea să exprime mulțumirea față de opera săvârșită de **D-l prefect** — operă care constituie o incurajare și un indemn în aceste vremuri.

Solemnitatea a luat sfîrșit, invitații vizitînd localul renovat și semnînd în cartea de aur a prefecturii.

De altfel, vom reveni asupra acestui eveniment, mai amănunțit, într-un număr viitor.

ANUNȚ

Aduc la cunoștința celor interesați că am instalat în 2 săli speciale numeroase aparate de fototerapie și electroterapie.

Se tratează în special inflamațiile acute sau cronice, ale uterului și ovarelor, plîgile infectate, anemii, paralezii etc.

Dr. A. Stere
B-dul I. C. Duca II
Constanța

—ooOoo—

Mica Publicitate

Pierzând Buletinul popular al țării eliberat din comuna Valea Rea jud. Constanța pe numele **Mocanu Gh. Gheorge**, șos. Basarab 10, îl declar nul.

Pierzând Buletinul popular al țării eliberat de biroul Constanța, pe numele **Petru D. Rcașilvia**, str. Berthelot No. 12, îl declar nul.

Se caută intendent și plasatoare. Ambii cu garanție morală și materială.

A se adresa la Cinema „Victoria” în fiecare zi dela orele 3 d. a. în sus.

INFORMAȚIUNI

In furtuna luptei pentru așezarea pe noui temelii a viații viitoare a neamului, Sfintele Sărbători ale Invierii Domnului cătă a fi popas de liniște și de pregătire sufletească spre noi eforturi și alte încercări.

In acest gând, DOBROGEA JUNĂ îndreaptă către toți cititorii ei — și mai ales către cei cari se află departe, în focul marelui încleștări — creștineasca urare: CRISTOS A INVIAT!

De Paști își redeschide porțile cinematograful Ligei Culturale (fost Tranulis) complex renovat, sub o nouă conducere și sub o nouă emblema: **FANTASIO**.

Ecranul se inaugurează cu un minunat film colorat: **ORAȘUL DE AUR**.

Miercuri 21 Aprilie s'a inaugurat în cadrul unei solemnități la care au luat parte toți reprezentanții autorităților locale în frunte cu d-nii: Col. Al. Ignătescu, prefectul județului, Inspector ad-tiv Migia și Col. N. Oprescu primarul Municipiului Constanța, Economistul funcționarilor din Constanța.

Cn acest prilej au vorbit d-nii: Col. Al. Ignătescu prefectul jud. Constanța și Tr. Migia inspector general administrativ.